

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas VII

Balandžio-April 30 d., 1925

442

No. 8 (175)

M. Z.

Seimui Artinantis.

Vyčių 13-sis Seimas bus birželio 30, liepos 1 ir 2 dienomis So. Bostone.

Bostoniečiai Vyčiai jau darbuojas Seimą pagražinti išoriniai. Tuo tikslu jie statys vaidinimą, rengs koncertą, rengs didžiulį išvažiavimą į lietuvių "Palangą," kuri yra netoli Lawrence.

Vidujiniai gyvą, dvasingą Seimą turės padaryti patys atstovai suvažiavę iš įvairių krašto kampų, iš gausingų kuopų.

Prie to metinio visuotinio organizacijos atstovų suvažiavimo—Seimo—laikas ruošti. Kuopose ir apskričiuose laikas rinkti įnešimų ir sumanymų komisijas, kelti ir diskutuoti visus tuos klausimus ir sumanymus, kurie eitų organizacijos gerovei.

Iš praeities esam patyrę, kad Seime daugiausia triukšmo sukelia ir nepasitenkinimo iššaukia tie klausimai, kurie pakišami greitomis, "iš nevyčių." Taip pat labai greitomis ir lengvabūdiškai yra daromos kai kurios konstitucinės pataisos, nauji paragrafai.

Pagrindiniais, arba konstituciniais dėsniais reiktų kelti platesnes diskusijas organe, susirinkimuose. Panašiai, kaip organizacijos vardo pataisymo klausimu. Tik tuomet nešti į Seimą, kai klausimas visapusiai apkalbėtas, išdiskutuotas ir kai pilnai yra nusistačius nuomonė.

Šiais metais Seimui teks didžiausio dėmesio kreipti į Pašalpos Skyrių, kad jis ne vien "ant popierio" figūruotų, bet ir gyvenime būtų jaučiamas. Dabar organizacijoj nariai siūbuoja, kai vanduo. Per vieną šoną įplaukia, per kitą išplaukia. Kas met įsirašo po tūkstantį naujų narių ir po tūkstantį išsibraukia.

Ko daugiau narių įsirašys į Pašalpos Skyrių ir čia apdraus savo sveikatą, to jie bus pastovesni, to pastovesnė ir tvirtesnė bus organizacija.

Kad sparčiau pastūmėti Pašalpos Skyriaus augimą, teks kiekvienoj kuopoj sudaryti kaip ir agentūras. Agentais galės būti darbingesni, apskresni nariai įgalioti arba išrinkti pačios kuopos narių. Tiems įgaliotiniams už darbą reik skirti nuošimtį.

Tik per tokį gyvą darbą kuopose bus galima tinkamai pastatyti Pašalpos Skyrių ir jį išauginti.

Taip pat Seimui teks dėmesio kreipti į vidujinę organizacijos tvarką, ypatingai Centro Valdybos narių atsakomybę ir teises. Centro Valdybos aparatą reik tobulinti, ypač lankstumo ir griežtumo žvilgsniu. Pas mus iki šiol buvo netikus sistema, o ne žmonės. Prie organizacijos vairo statom pačius veikliausius, pačius energingiausius ir didžiausio pasišventimo žmones. O žiūrėkit, kiek matomų ir nematomų netobulumų. Organo reguleris ir punktualis išleidimas dar neatsiektas, kuopų reikalavimai nepilnai patenkiami. Organizacijos reikalų vedimą reik pavest tokiam skaičiui žmonių, kokis reikalingas jų ap rūpinimui, o kiti valdybos nariai teprižiūri, kad visa tobulai būtų atlikta. Dabartinis aparatas per daug išskaldytas, dažnai nariai kits kitam kliudo negalėdami laiku susisiekti, susitarti ir atlikti reikalingą darbą.

Vyčių organizacija tur ateiti. Tautinės gyvybės pavojus, ypač apimamas jaunimą, nėra taip baisus, kaip išrodo. Nereik nuleist rankų. Reik organizuotis, reik jaunimą pratinti prie rimtesnio

darbo, supažindint su tautos praeitimi, jos dabartiniiais idealais.

Pastarieji metai mus įtikino, kad galima prieš tautinius pavojus kovoti ir išsilaikyti. Prieš metus kitus sumanytieji ir įvestieji į lietuvių laikraščius anglų kalbos skyriai susilaukė griežto pasmerkimo pirmoj vietoj iš čia augusio jaunimo.

Jis tarė logingą žodį. Lietuvių spauda tur tarnaui lietuviųstės reikalams, o ne prieš ją eiti. Tuo faktų lieka tik džiaugtis.

Seimas yra organizacijos augimo, dvasios ir ūpo, tikriausias mąstas.

Prie šito svarbaus organizacijos momento reik rimtai ruoštis.

A. Matutis.

Pašaukimą Atmetusio Likimas.

Tai buvo mokslo metų užbaigos dienoje. Pilnos entuziazmo iškalbingos prakalbos, dovanos, diplomai. Orkestros ir beno instrumentai nutilę ir senai padėti į atatinkamas vietas. Minios, dalyvavusios puošnioje ir garsioje mokslo įstaigos svetainėje, kurioje persiimta kilniausiais išpuoliais ir gražiausiais atminimais, išvaikščiojo į savo namus, paliekant vietą tylumai, vystančioms gėlėms, sumaigytiems programų plakatams. Atsižymėjimai, pasisekimai, užsivylimai, nedatekliai, aplodismentai, okazijos, pasaulingumas ir glorijs—nužengė istorijon.

Atmintingos dienos graduantas, Edmundas Dunda, vaikštinėjo mokslo įstaigos sodne su Tėvu Gasparu, retorikos profesorium, kurio klasėje Edmundas mokinosi, ir dabar profesorius reiškė nuoširdžius komplimentus ir vaizdavo reikalingą pasiruošimą gyvenimui, meldžiant Aukščiausiojo didžiųjų malonių, pagelbstančių žmogaus kelionei čia žemėje.

“Iki šiol nesuradau progos tave pasveikint už iškalbingą pasakytą prakalbą,” tarė Tėvas Gasparas.

“Nuoširdžiai ačiū tau, tėve,” dėkojo Edmundas. “Žinai, kaip brangu tuos tavo pasveikinimo žodžius.”

“Sentimentai buvo kilnūs, dikcija—aiškiausia, iškalba—efektualinga. Gestai, kad ir negausūs, tačiau visi buvo gracingi ir vietoje. Aš buvau tiesiog sužavėtas rinktiniausiomis tavo citatomis; labiausia įsmigo man vienoji, kurioje išsireiškė, kad gyvenimas yra mįslė slaptingesnė už pačią mirtį.”

Edmundas ištiesė profesoriui dešiniąją už gražiuosius komplimentus.

“Gyvenimas tikrai mįslė,” pradėjo Tėvas Gasparas, imdamas į rankas rožančių kabantį ties vienuoline prijuoste, “ir vien tik tie, kurie, turėdami tvirtąjį tikėjimą, žvelgia į Dangų, tegali jį išrišti. Tai tik *minora canamus*. Ir labai ap-

gailėstauju, jog pats filozofijoje negavai pirmosios dovanos.”

“Taip pat ir aš. Ištikrųjų, aš sunkiai darbauvau, kad gavus ją. Nūngi, gaunant tik antrąją dovaną, jaučiuos užviltas. Bet gi Brundza tikrai jos nusipelnė. Jis, tai vienintelis mano rivalas, kurio aš paisiau. Gi antroji dovana, dar auksinė, juk gražiai išrodo ir visur puoš asmeninę mano garbę. Tačiau, vis viena, aš pavydžiu jam to giliuko, kad gavo pirmutinę dovaną.”

“Ką gi dabar darysi? Juk tai praeities dalykas. O kur gi manai praleisti atostogų laiką?”

“Rytoj aš išvažiuoju į dėdės Kuzmos ūkė.”

“Rytoj! Ar gi pats nemanai dalyvauti pirmadienį graduantų rekolekcijose?”

Staiga abu sustojo. Tėvas Gasparas pažvelgė į jaunuolį, neatsakantį paklausiman ir pradedantį nerimti. Ir jaunuolis netrukus nuleido savo akis žemyn ir mosavo lazdele.

“Ar gi nemanai dalyvauti graduantų rekolekcijose?” pakartojo tėvas Gasparas klausimą, nesulaukdamas Edmundo atsakymo.

“Ne, tėve,” atsakė jaunuolis trumpai.

“Delko gi?” vėl paklausė, tačiau aštriu tonu. Ir pirm sulauksiant atsakymo, tėvas Gasparas susimintijęs iš naujo pradėjo: “Manding, rodosi, kad rekolekcijos pačiam jau nebereikalingos, kuomet esi galutingai apsimastęs ir apsvarstęs savo pašaukimą.”

Ir Tėvas Gasparas pažvelgė klausiančiai į talentingą discentą, bet gi graduantas, užpultas tokiu nepaprastu klausimu, nieko neatsakė. Tik jo mintyse virė kova ir noras buvo diskutuoti daug dalykų. Gi vienuolis įdomavo susekti tikrąjį jo užmanymą įžengus pasaulin ir pradedant gyvenimą.

“Tamstos mintys jau apsvarstytos ir paruoštos pasirinkti gyvenimo luomą?”

“Manding dar ne, tėve,—vadinasi, mat,—mat, motina sako,—aš reiškiu tai,—Tamsta gi, tėve, žinai, kad aš turėjau ir tebeturiu mintį būti

kunigu. Tačiau, sako mano tėvas, kad Karolis, vyriausysis sūnus, palinko inžinierystėn, gi Valteris—vaistininkystėn, tai aš, mat, turiu pagelbėti tėvui krautuvėje ir rūpintis motina ir sesutėmis.”

“Ką gi sako motina?”

“Tarp mudviejų kalbant, tai ji norėtų mane matyti ties altorium. Bet gi ji nesipriešina tėvo minčiai ir sako, kad žmogus gali išganyti savo sielą gyvendamas pasaulyj, kaip ir vienuolis, užsidaręs vienuolyne.”

“Ir ką gi pats sakai?”

Jaunuolis—jis ėjo devynioliktuosius—savo lazdele kirto per žolę ir jos viršugalviai pabiro takan.

“Aš nežinau—nesu tikringas ką į tai atsakyti.”

“Taigi verčiau ateik į rekolekcijas ir Šventoji Dvasia atsakys tau.”

“N-ne, tėve. Aš turiu jau nusipirkęs bilietą važiuoti rytoj. Beje, pasitaikius progai, aš gi sugrįžsiu juk atlankyti visus.”

“Bilietas tepasilieka, gi pats verčiau ateik pirmadienį į rekolekcijas.”

Ir jaunuolis nedavė į tai atsakymo.

“A! štai ir varpelis. Tai reiškia vakarienę. Ir, kadangi rytoj pats išvažiuoji, tai aš linkiu tau laimingosios kelionės ir gražiai praleisti atostogas. Rašyk man ir kai grįši, ateik atlankyti manęs. Tatai su Dievu, brangusis. Ir Dievas tepalaimina tave!”

“Su Dievu, gerasis tėve!” atsisveikino Edmundas.

Ir jaunuolis pasuko į vartus ir paskui išėjo į gatvę. Gi tėvas Gasparas skubėjo į vakarienių būtį. “Gyvenimas tikrai mįslė,” sąmonavo vienuolis. “Ir pasitikiu, kad Edmundas bus toks geras ir paklausys patarimo atlikti rekolekcijas. Kazin, ar nuoširdžiai priims tą mano patarimą?”

* * *

Edmundas Dunda pasaulyj turėjo gražų pasisekimą. Tėvo smulkią krautuvę pastūmėjo į tikrąjį vertėivišką biznį. Po to atidarė dar kitokių sandėlių ir viską inkorporavo vardu “Dunda ir Sūnaus Bendrovė.” Po dviejų metų susijungus su keliomis kitomis įstaigomis pradėta distiliuoti įvairius spiritus ir pasitrigubino visas jų kapitalas. Kai tarifo teisės įsigaliavo, tai griebtasi vartytis kitokioje išdirbystėje, kaip antai liejimo metalinių puošnių lempų, gazinių įrankių ir t.t. Ir savo išdirbystę delei parankumo perkėlė Pghan, Pa. Patsai Edmundas likosi superintendantas firmoje sakytu vardu. Ir ateitis buvo šviesi ir graži.

Pradžioje Edmundas dažnai atlankydavo

mokslo įstaigą. Būdamas Alumnų narys jis vizitavo ją beveik kas mėnesį. Ilgainiui pradėjo rečiau atsilankyti jai ir galop nereguliariškai.

Vieną kartą jam atsilankius jis susidūrė su tėvu Gasparu ir tuojau buvo paklaustas:

“Ar esi patenkintas, Edmunde, dabartiniame savo luome?”

“Aš dabar darau pinigų, tėve,” buvo greitas atsakymas.

“Taip. Bet gi kas, jeigu jais neatsieki laimės?”

“Tai niekis, tėve, tai niekis—jau dvasinės mano paiegos mirė. Aš nebegaliu visko pradėti iš naujo ir turiu būti patenkintas, kaip yra. Aš gi dabar esu baisiai susirūpinęs įvairiomis sunkiomis atsakomybėmis, jog naktį negaliu užmigti. Be to gi neseniai įlindau į skolas. Kad ir niekas dar nežino, tačiau rūpinuos suieškoti būdų jas atmokėti. Aš norėčiau atsikratyti visų tų prievolių. Ir tai visa tiesiog užmuša mane. Gi senasis nujautimas mano sapnuose traukia mane atgalion į kunigystę. Ir labai gailiuos, kad anuomet neatikau rekolekcijų. Bet gi atsibudus rytmetį viskas išnyksta ir vėl esu užimtas dienos pareigomis.”

“Ar gi tas visa vien tik sapnai?”

“Aš bijausi būti prispirtas prie tiesos išreiškimo.”

Ir po to Edmundas nebeatsilankė daugiau matyti mokslo įstaigos sienų.

Sekantį mėnesį jis susituokė su padorių ir turtingų kaimynų dukterim. Sutuoktuvių iškilmės įvyko katalikiškoje bažnyčioje. Ir tėvas Gasparas, negalėdamas asmeniai būti tose iškilmėse, pasiuntė nuoširdžius pasveikinimus telegramu. Gi atsikvėpęs, tarė:

“Gyvenimas tikrai mįslė. Ir Dievas, didžiąjame savo gailėstingume, tesusimylsta tiems, kurie, neįskaitę tikrosios reikšmės, pasirinko klaidingąjį kelią.”

* * *

Brundzai šiandieną suėjo 25 metai, kai apleido augštųjų mokslų įstaigą. Nūngi jis buvo Metropolitanano Banko kasininkas. Be to jis dar ėjo kitokias pareigas ir sunki našta buvo ant jo pečių užkrauta Šv. Vincento Labdarių Draugijos, kurioje viršininkavo ir daug rūpinosi varguolių šeimynomis. Delto gi visi neturčiai pažinojo jį ir gera širdim minėjo jo vardą. Rytmetį reikėjo jam atlankyti kai kurias šeimynas ir išdalinti pašalpą. Ir, besiskubinant gatve atliktų savo prievoles, prisiminė jam mokslo metų užbaigos diena, nuo kurios jau praslinko lygiai 25 metai, šimtmečio bertainis, kai gavo aukso medalį už pagirtiniausią atsižymėjimą filozofijoje, kai už-

telėjo ir nesiliovė audringi delnų plojimai už jo iškalbingą "Idealiu Gyvenimo" temą. Ir, šypsodamasis, sumurmėjo: "Tai dailusis filozofijos specimenas iš manęs, ar gi ne? Ir aš gyvenu tikrai idealų gyvenimą, beskaitliuojant bankoje pinigais, ar gi ne?" Ir atsiminė mokslo bendrus, k. a. Ragutį, Valį, Lemberką, Žagrį, Dundą ir kituosius, su kuriais bendrai mokinosi. Vieni iš jų buvo jau mirę, kiti kaž kur pranyko, o pasiliko vos tik keli, susirišusieji tampriais drauginumo ryšiais. Ir, atsikvėpdamas, išsitarė: "Palaimintos ir laimingos tai dienos!"

"Brundza! Ei, Brundza!" pasigirdo balsas, šaukiąs jo vardą, sugadinant visus gražiuosius jo atminimus.

Brundza, atsigrįžęs, pamatė storulį saliūniną, bestovintį duryse ir mojančią ranka, kad atėtų pas jį. Brundza paskubo ir tuojau užklausė, ko jis nori.

"Žinai, tas padauža, kurs dažnai užeidavo pas mane išsigerti, yra palieges ir pakrikęs."

"Kas gi pasidarė jam?"

"Jis yra mirtinai sergąs ir guli paguldytas lovoje."

"Ar šaukiai gydytoją?"

"Aš pašaukiau jį vakar naktį ir jis sakė, kad ligonis negali keltis ir, kad negerai yra jo galvoje, ir kad vėl sugrįžšias šį rytą pamatyti jį."

"Kaip gi jis vadinasi?"

"Ir aš pats nežinau tikrojo jo vardo, bet gi dažnai šaukdavau jį Baltru arba Jurgiu."

"Ar jis baltveidis?"

"Kadaise jis buvo baltveidis. Bet gi nuo to laiko, kai aš pažinau jį, tai jis atrodė panašesnis į Indijoną, ypač jo nosis—ha, ha!"

Ir skaudūs šiurpuliai perėmė jį visą ir gailėjosi už paskutinį paklausimą. Kitaip ligonis taip skaudžiai nebūt buvęs pašieptas. Ir paskubo trepais viršun į nurodytą trečiąjį augštą prie durų, kur sirgo ligonis. Jis pabarškino į duris, tačiau, nieko neišgirdęs, pats įėjo vidun. Ligonis miegojo arba buvo nesąmoningas. Jis atrodė sudrumsto gyvenimo nudėvėtas palaikas—biaurus ir priklaus, suveltais plaukais ir apžėlęs sudarkyta barzda, suodinas veidas ir purvinas kaklas, nupuolęs išgvara ir prasmegęs išmata, girtuoklybės ir gyvuliškojo gašlumo pasibiaurėtina auka.

"Vargšas! vai, vargšas!" gailinosi Brundza. "Gaila ir skaudu!"

Ir tuojau pritraukė prie ligonio lovos vienintelę kambaryj kėdę ir, sėdęs, paėmė ligonio ranką ištirti pulsą. Ligonis tik tada atidarė savo akis, staiga žvilgterėjo į aplankytoją ir paskui vėl uždarė jas letargiškan užmiršiman bei nepaisyman.

"Drauge, gal nori ką nors, kad padaryčiau arba patarnaučiau tau?" paklausė Brundza.

Išblyškusios, išvargintos ir išraudonavę akys vėl atsidarė palengva lyg reikalaujamos valios stiprumo atkelti jų blakstienas ir ligonis pasidarė nepajudinamas.

"Ką gi nori, kad padaryčiau tau?" vėl paklausė garsiai svečias.

Ir ligoniui, rodosi, reikalinga buvo gauti laiko apsimąstyti, kad supratus klausimą ir silpnėdamas pakrutino savo galvą.

"Aš pašauksiu D-rą Kutarį ir žiūrėsiu ar negalėtų jis paimti jo į ligonbūtį ir, jeigu negalės, tai reikės gauti slaugę," sąmonavo Brundza. "Dienomis galima bus gauti slaugę, o naktimis prižiūrės jį Vincentiniai-ės."

"Gal norėtum kunigo?" paklausė garsiau Brundza.

Toji pati poza, tas pats supratimas, tas pats silpnėjantis galvos pakrutinimas. Ir Brundza nebeturėjo vilties nei drąsos pradėti ką nors, kad bent kuomi pagelbėjus nelaimingajam ligoniui. "Jeigu tik žinočiau, kokios religijos, jeigu—" Ir pirm, negu Brundza galėjo toliau tęsti savo mintis, tai ligonio akys pasirodė lyg ryškesnės, galva nusilenkė sutikimui ir skubiai prabilo: "Taip, kunigo?"

"Iki pasimatymo! Tuojau sugrįžsiu su kunigu," ištarė Brundza, skubindamasis pro duris. Trepais nubėgęs žemyn, jis žengė prie kertės ir paskui tekinas bėgo kitąja gatve, kalbėdamas į save: "Gaišinti nėra laiko; aš tikiu, kad vargšas ligonis mirštąs." Ir pasukęs kiton gatvėn nejučiomis jis sutiko kunigą Nartą, žengiantį tiesiog į jį.

"Esi kaip tik laiku," pratarė, atsidusdamas Brundza. "Netoli nuo čia randasi mirštąs ligonis."

Ir abu paskubo į vietą; laiptais skubiai užžengė augštin ir įėjo į ligonio kambarį; čia juodu atrado atėjusį gydytoją. Ir, kai Brundza paklausė gydytojo, ar yra kokia nors viltis ligoniui, tas tik galva pakratė.

Ir ligonis vėl atkrito į letargą ir niekada nebeatgaus sąmonės: jau artinosi gyvenimo pabaiga. Ir, kadangi prieš mirsiant buvo jis pareiškęs noro matyti kunigą, tai kunigas Narta davė jam kondicijonalinę absoliuciją, ir suteikė Paskutinį Patėpimą. Kunigui baigiant maldų paskutinius žodžius, ligonio kvėpavimas darėsi vis sunkesnis ir aštresnis, agonija buvo skausminga ir, pagalios, vienuoju sunkiuoju ilguoju atsikvėpimu, lyg varginančiu ilgąjį atsidusimą, išleido paskutinę dvasią.

"Dievas tebūnie gailėstingas jo vėlei ir teil-

ONA MIKALIČIENĖ-ZVINGELIŪTĖ,

įžymi kalbėtoja, viena pirmųjų 25 kp. organizatorių ir antroji iš eilės kp. pirmin. Daug pasidaravusi šioje kp., kore ir kituose darbuose, o ypatingai scenoje, kurioje užsitarnavo clevelandiečių didžiausią simpatiją už savo vaidinimą. Bet ir dabar iš jos clevelandiečiai dažnai išgirsta: "Buvau Vytė ir būsiu Vytė." Gegužės 3 dieną, L. V. 25 kp. 10 metų sukaktuvių iškilmėse, jinaį dalyvaus kaip kalbėtoja.

siasi amžinoje ramybėje!" dievotai baigė kunigas.

"Amen!" pridūrė Brundza.

Šv. Vincento Labdarių Draugija rūpinosi mirusio šermenimis ir palaidojo jo lavoną katalikiškose kapinėse.

Po šermenų, praslinkus savaitei, vieną rytmetį storulis saliuininkas įžengė į Metropolitan Banką ir prisiartinęs ties kasininko langeliu, įdavė jam seną, nudėvėtą ir sumaigyta voka, kurį jis sakė radęs velionio lovoje. Kai kasininkas patikrino, tai surado kai kurių laikraščių iškarpas, gelžkelių stočių laiko rodyklę, pasenusius pašto ženklus, biznio kortelę nuo firmos "Dunda ir Sūnaus Bendrovė, Pgh, Pa." ir aukso medalį su inskripcija vienoje pusėje:

"Antroji Dovana skiriama

EDMUNDUI DUNDAI

už labai pagirtiną atsizymėjimą
Filozofijoje."

Gi kitoje medalio pusėje buvo įžymėta mokslo įstaigos vardas, vieta ir dovanos gavimo data.

Brundza, stengdamasis užslėpti savo susijaudinimą, dėkojo storuliui saliuininkui už voka, kaipo šaltinį sužinoti vargšą velionį, kuom jis yra buvęs ir pažadėjo tuojau duoti žinią jo gimnėms, pasiunčiant jiems kartu ir aukso medalį.

Koks tai perimęs nujautimas dilgtelėjo Brundzos mintyse, kai pirmą kartą pamatė nelaimingojo vargšo veidą, nuo kurio netrukus mirtis atšalino visą biauromą ir priklumą, paliekant tik gražiuosius ruožus. Ir tas nujautimas dabar persimainė į ryškų tikrumą. Vardas kitoje medalio pusėje teikė didingus atminimus praeities, kurioje Edmundas Dunda buvo įžymiausias augštųjų mokslų studentas ir atkakliausias Brundzos rivalas lenktyniavime filozofijoje. Tas veidas ryškiai nusakė artimiausį ir atkakliausį jo bendrą. Nūngi, abejoti, nebereikalinga.

Susituokus Edmundui Dundai, po dešimties mėnesių gražaus ir laimingojo sugyvenimo, netikėtai pasimirė jo žmona. Jos netekimas buvo didžiai skaudus smūgis: jis prarado visą ūpą ir įtaką, reikalautiną biznio vedime. Kartais kalbėdavo, kad bendrovės dalį perduosias tėvui ir broliui ir eisiąs ūkininkautų. Gi motinai prisiminė vieną dieną, išsireikšdamas, kad, jeigu būtų dar progos, tai mėgintų išeiti į kunigus. Jis juokėsi, kai kalbėjo, lyg kvaitulio suimtas. Taip tai išbuvo kokius tris mėnesius. Po to jame įvyko

JUOZAS ŠEŠTOKAS,

narys L. Vyčių 25 kp., daug pasidaravęs kp. naudai nuo jos susiorganizavimo. Jo pasidaravimu nekarta kuopa padidinta nariais. Jis yra solistas (basas) ir įžymus vaidila. Vienas pirmutinių šios kp. narių, kuris dalyvaus jubilėjaus apvaikščiojimo iškilmėse.

atmaina ir visas atsidavē darbu, laikinai pamedamas religijā, nebesimēsdamas, nebeidamas bažņycion sekmadieniais klausytū šv. mišijū. Mētams nesuējus po mirties pirmosios jo žmonos, jis iējo i mišriā moterystē. Jaunoji jo žmona sudergē namū ramujū ir gražujū gyvenimā. Jis pasidarē nerūpestingas darbe. Sekamai apnyko jū nelaimēs ir jos sekē viena paskui kitā. Jo sveikata pradējo silpnēti ir nykti; jo biznis gaišo; jo tēvas staiga mirē iš priezasties, kad sūnus subankrutijo; jis pats pradējo girtuokliauti; jo žmona apleido jū ir teisme gavo perskyras; jo motina ir gi mirē del širdies skausmo, kad nupuolē ir ištvirko jos sūnus; jis, vietoje pasitaisyti, ējo aršyn; sekamai nebegalējo rasti užsiēmimo nei darbo gauti; paskui dingo iš draugū tarpo; galop, nesāmoningas, mirē svetimame mieste ir palaidotas kapinēse tarpe nežinomujū ir pamirštujū.

Kartā pasitaikē Brundzai sutikti tēvā Gasparā ir apsakē jam apgailētina ir nelaiminga Dundos likimā. Gi vienuolis tarē:

"Vargšas Edmundas! Kai matyti, jis pasiēmē klaidingajū keliā, kuriuo laimēs neatsiekē. Ir, jeigu būtū jis neatidēliojēs savo pašaukimo ir būtū jame ištēsējēs iki galui, šiandienā džiaugtūsi visi iš nuveiktujū didingū jo darbū. Jis gi apsiriko... Dievas tebūnie gailestingas jo vēlei!" — užbaigē vienuolis.

V. Endziulaitis.

VELYKŲ RYTA.

Pabudo iš miego naktis, išaušo tylus, ramus pavasario rytas. Suspindo pirmieji spinduliai—šviesiosios saulutės skelbėjai. Malonus, švelnus vėjelio dvelkimas gaivina ir šildo krūtinę. Skardūs paukštyčių balseliai, susilieję vienan harmoningan aidesyn, liūliuoja vėjelio bangomis. Jie sveikina tekančią saulę, giedodami pasauliui himnā.

Ten užu snaudžiančio šilo varpas skamba. Skamba varpas, jo balsas aidi, plaukia per lankas, per šilā, prasiskverbia kiekvienon pirkelēn ir kviečia Tvērējā sveikint.

Užgirdę jo balsā sujunda visi, nuo mažo vaikelio ligi baltaplaukio senelio visi jie skuba ten, kur varpas šaukia.

Kas keliais, takais, takeliais; kas pievomis braukia rasa apklotā žolelę. Skuba žmones pasveikinti Tā, Kuris nuvargusiai dvasiai žada amžinā viltį. Džiaugsmu pripildō varpo balsas jū

širdis, užkuria jose slėpiningā nežemiškā ugnį.

Štai jau suskambėjo ir linksmas: "Alleliuja!" Jos maloni, galinga melodija virpina širdis. Ji šios žemės varguos—lyg tyruose trykštās gyvybės šaltinis. Užmiršti tuomet visā, kas slėgia, slopina žmogaus dvasiā. Gyveni tuomet žmogus ne žemišku gyvenimu, bet tuo, kuris yra amžinas. Norėtumei viską užmiršti, pakilti ten, kur niekas nevilgo sau ašaromis akis... Ten, kur nėra žemiškū troškimū, kur skamba amžinai himnai Tvērėjui. Ten sielā vilioja—ten jos Tėviškē.

Naumiestis, 20-IV-20 m.

Pr. Genys.

PADŽIŪGIŲ NAKTYS.

Malonios naktys; rymo, tyli girijos...
Sidabro šydā jau dangus užklojo...
Visur tyla, tyla švelni, auksinē—
O naktys, naktys! Jas širdis svajojo!

Aš ilgesį jaučiu; krūtinē vysta...
Jos atnešē man praeitį giliausią!
Guodas jaunystės, meilės kančią tyrā—
tā šalį burtū, šalį mylimiausią!

Jau nesugrįš tos naktys—tylios, ramios
ir tie svajojimai pilni šventū troškimū!
Tiktai širdis nerimsta, verkia, liūdi
paskendus jūrēse atsiminimū...

Kalnėnai, 1924.

Vēversėlis.

JARA.

(Gegužės vakarē.)

Gražus pasaulis—žiedais išpintas,
Pagimdo meilę savos tėvynės;
Ramiai jis ilsis kaitros vargintas
Glėby svajoniū, tylios naktinės.

Jos šaltos vilnys, slapčios krūtinės,
Nurimę klausos krantai kašneka,
O tas ramusis svajū pasaulis
Dainā iš meilės garsū supynēs—
Keliauja linkūi žydrios mėlynės.

Lelijos, tulpės ir vandens rožės
Pravėrē lūpas rasas tik geria,
O galvas puikias dažais rašytas,
Tamsoj naktinēs, nors širdj gelia,
Rasa vėsintus tyloje neria.

STASE GREICIENĖ,

solistė-soprano, kuri yra žinoma ne tik clevelandiečiams, bet ir visai plačiai Amerikos lietuvių visuomenei. Gerbiama solistė jau yra atsidėjęs ne vienoje lietuvių kolonijoje. Ji yra daug prisidėjus savo dainomis L. Vyčių 25 kp. programuose. Dalyvaus 10 metų sukaktuvių programme, gegužės 3 d.

Kai ilgu sieloj—nyku krūtinėj,
Kai ją vilioja savon tėvynėn,
Kur amžių grožė žiedus supynė;
Suskynes gėlių tada vainiką
Kvapais gegužės tildau krūtine.

—o—

V. Endziulaitis.

PAVASARIS.

Štai pavasaris—galiūnas,
Šypsos gamtą padabinęs.
Lankos, miškas, žalias krūmas,
Žalio lapais, žiedais girias.

Štai jau pievoj pina žiedą,
Puikios gėlės, margaspalvės.
Ant jų bitės zirzia, rieda,
—Plaštakėlės lengvasparnės.

Ryto metą sauluzėlė,
Aukso spindulius paskleidžia.

Ją pasveikin' lakštingėlė,
Gieda—lyros stygoms žaidžia.

Tyliai klausos jos girelė,
Upytėlis ką čiurlena,
Tylį vėjas—jo bangėlė,
—Snaudžia—lapelius čiučena.

Tyli klausais, lyg ne žemėj.
Kur tai būtum? Ar dausuos?
Ir tiki slaptinčiai laimei,
Kuri slepias spinduliuos.

Mintis mintį veja, skrieja,
Į mėlynę lėkt vilioja,
Tai su daina susilieja,
Tai vėl nyksta tolumoje.

Ei, pavasari slaptinčias!
Kiek tu duodi įkvėpimo...
Tavo obalsis galingas.
Siekt pasauliui atgimimo...

Pašilupiai, 2-III-18 m.

Jaros užmigę vilnys sapnuoja,
Tik kartais aidas skausmų krūtinės
Tyloj pakilęs liūdnei dejuoja
Ir verkia, skęsta, vėl nusiminęs.

Bet štai senutis tas už beržyno
Pravėręs lūpas, nors jos atšalę,
Bučiuoja meiliai, o nieks nežino,
Ką jaučia Jaros veidai nubalę?..

Tik ji suliejus vilnis verpetais
Slapta apleidžia savo tėvynę
Ir skubi amžių takais žadėtai,
Kur puoš jai kelią ir švies naktinę.

Panevėžys, XI-11-1924.

—o—

Pr. Genys.

VAKARAS KALNĖNUOS.

Kad saulėja švelnūs aukštybių kraštai,
o žemėje giesmės užgimsta,
širdis taip nerimsta ir myli karštai,
ir vakaro dvasioje grimsta...

Žiedai pumpuruoti išpuošia lankas,
vabzdeliai iš'ilgę plaukioja...
Tiesi į aukštybę baltąsias rankas,
kur ilgesį tavo vilioja!

Miške ir laukuos; kiek tiktai užmatai,
grazu—jau pavasaris žydi!
Tuos kalnus, girias taip norėtus karštai
priglausti į širdį.—Palydi

jie dvasią per mėlynas skliautų šalis,
tolyn, už pasaulio tamsybių!
kur vakaro jūron iškilsta širdis,
tarp saulėtų žydrio gilybių!...

Kalnėnai, 1924.

—o—

J. Augustaitytė-Vaičiūnienė.

ATSISVEIKINANT.

Tu atėjai "sudie" man tarti,
Bet akys sako:—dar pabūti noriu:
Čia taip ramu, langai plačiai atverti,
Vėsu ir kvepia tyru oru.

Tu ištiesei man savo ranką
Ir paėmei kelionės savo ryšį—
Iš rankos virpančios suprast pakanka,
Kad tu tuojau sugrįši.

Nuskyniau atminimui rūtą:
"Suvys, kelyje kur ją dėsiu"—
Tarei tu; sieloje minties vai būta—
—Ji bus kelionėje pavėsiu.

Ir išėjai nenoroms tyliai,
Prisegęs rūtą mano prie krūtinės;
Man rodos, kad išeidamas tu nusivylei
Ir tyli lūpas surakinęs.

—o—

Pr. Genys.

GĖLIŲ KALBA.

Styga nutrūko... negaliu
dainelės tau sukurti.
Žiūrėk, brangiųjų mūsų gėlių
galvelės susipurtė!

Ar tu žinai, kad man šventa
gėlių kalba slaptoji?
Širdis jaunyste apsemta—
delko gi nedainuoji?

Ar tu žinai, kaip čia gražu—
girdžiu aš meilę tavo...
Ir gėlės juokės pamažu,
kad siela jas bučiavo!..

Styga nutrūko... tarp gėlių
štai vienas aš, sesele!..
Širdis nuliūdo—negaliu
pasiekt dausų šalelę...

Telšiai, 1924.

—o—

Pr. Genys.

TAVO MUZIKA.

(Skirta D. V.)

Muzika tavo—
sapnas gilus,
saulės dainelė,
skausmas tylus...

Tonai auksiniai—
rožių žiedai;
meilės ugningos
švelnūs aidai...

Kilnūs akordai—
girių varpai...—
Kam jų aidžiaus
mus apsupai?

Siela kad verkia
žemės skausmu—
muzika tavo
kyla verksmu

Jūrų šaltųjų,
girių senų
ir Žemaitijos
vargo sūnų...

Šiauliai, 18-VIII-24.

Voltaire.

Jannotas ir Kolinai.

(Iš prancūzų k. vertė V. M. Krakovskas).

„Daugelis Overnijos gyventojų yra matę Jannotą ir Koliną, kada dar juodu buvo Disoiro (d'Issoire) mokykloje. Disoiro miestelis yra įžymus savo mokykla, statinių dirbtuve ir kitomis sritimis.

Jannotas yra žinomo mulų pirklio sūnus; Kolinai gi—šios apylinkės prasto darbininko sūnus.

Jannotas ir Kolinai yra gražiausi vaikinai visos Overnijos (Auvergne) apylinkėj; ir labai viens kitą myli.

Mokymosi laikas jau baigiasi. Malonus tai dalykas. Ir štai vienas siuvėjas atneša Jannotui gražiausį, spalvuotą drabužį; be to dar ir laišką. Kolinai taip pat apžiūri gražų drabužį, tačiau jis nepavydi; bet Jannotas pasikelia puikybėn, kuri užtemdo ir gerąjį Koliną.

Nuo šio laiko Jannotas jau nesimokina, dažnai pasižiūri veidrodin ir neigia visus kitus. Po kiek laiko kambarinis tarnas parneša iš pašto kitą laišką Ponui Markizui de la Jannotui. Laiskas nuo jo tėvo. Tėvas nori sūnų išsiųsti į Paryžių. Jannotas išdidžiai ištiesia draugui Kolinui ranką ir šypsodamasis išsirengia kelionėn. Kolinai, jausdamas savo žemumą, pradeda verkėti. Jannotas gi visoj savo pompoj, išdidume, keliauja.

Skaitytojai, kurie nori mokintis, privalo žinoti, kad Jannoto tėvas labai trumpu laiku pakeičia savo luomą, pasivadina Ponu de la Jannotieru. Ir nupirkęs savo sūnui markizatą, pasiunčia jį Paryžium, tarp aukštųjų sferų.

Kolinai siuntinėja laiškais senam savo draugui maloniausius sveikinimus, tačiau naujai keptasis markizas atsakymo neparašo. Kolinai iš skausmo net apserga.

Jannoto tėvas ir motina išpradžių rūpinasi gauti savo sūnui mokytoją, mokytoją aukštų sferų, išlavintą. Suranda, bet šis pats nieko nemokėdamas nieko negali ir auklėtiniui parodyti. Tėvai taip pat nesusitaiko. Tėvas nori, kad sūnus mokintųsi lotyniškai, bet motina tai nenori. Kad paaiškėtų dalykas, tėvai pasikviečia mokytoją, maloniausių veikalų autorių. Šis ir atvyksta pietauti. Pirmiausia prabyla, šiuo reikalu, namų šeimininkas:—Pone! Kaip žinovas lotynų kalbos ir kaip dvariškis...

— Aš, tamsta, lotynų kalbos nežinau nei vieno žodžio, atsako mokytojas, ir esu labai patenkintas; aišku yra, kad daug geriau ir naudingiau

mokintis savo kalbos, negu aikvoti savo gabumus svetimoms. Štai kad ir mūsų moters; jos daug yra už mus malonesnės; jų laiškai šimtą kart daugiau turi jausmų gracijos. Ir dėl to šioj srity jos turi pirmenybę, kad nežino lotynų kalbos.

— Mat! ar ne mano teisybė? tarė Jannotienė savo vyrui.—Aš noriu, kad mano sūnus liktų išlavintu žmogumi, kad jis turėtų pasisekimo pasauli; ir be abejo, jei jis mokintųsi lotyniškai, tai visa to nustotų.

Mokytojas tęsia toliau:—Sakykite man, prašau jus, ar komedija ir opera statoma lotyniškai? Ar byla teisme nagrinėjama lotyniškai?

Tėvas atsisako savo nuomonės ir pasiryžta neleisti savo sūnui aikvoti laiko pažinti Ciceroną, Horacijų ir Virgilijų.

— Bet visgi ko nors mokintis privalo, kad žinotų; argi negalima būtų pamokyti geografijos?

— Na ir kam gi jam reikalinga? sako mokytojas. Jeigu ponas markizas turės reikalo keliauti, tat ar vežėjai neparodys jam kelio? Jie nepaklys tikrai. Jie nereikalauja kompasų, keliauja labai tiksliai ir be jo iš Paryžiaus į Overniją. Bene yra reikalo žinoti, kaip toli ekvatorius?

— Taip, jūsų tiesa, sako tėvas; bet aš girdėjau kalbant apie vieną labai įdomų mokslą, kuris vadinasi, man rodos, astronomija.

— Tai kvailystė! atkerta mokytojas: Astronomija svajoja apie dangaus kūnus: saulę, mėnulį ir žvaigždes. Argi reikia, kad ponas markizas, begalvodamas apie elipsą, žūtų? Juk visus gamtos reiškinius gali rasti kiekviename kalendoriuj, pirmame puslapy; kalendorius taip pat parodys, svarbiausias šventes, mėnesio atmainas, o taip pat visų Europos kunigaikščių ir bajoraičių vardadienius!

Jannotienė mokytojo nuomonės jau pavergta. Mažas markizas ko nedainuoja iš džiaugsmo; tėvas gi tyli. Galop sako:

— Tai kogi reikia mano sūnui mokintis?

— Likti visų mėgiamu, atsako jo draugas-patarėjas. Ir jeigu jis žinos, kaip įtikti, bus visa: tai ypatingas menas, kurio gali išmokti pas poniją savo motiną, be kurios nei vienas, nei antras to duoti negali.

Jannotienė meiliai šypsojasi ir sako:

— Žinau, pone, jūs esate mokyčiausias pasau-

MATAS ŠIMONIS,

vienas pirmutinių ir įžymiausių L. Vyčių 25 kp. narių ir darbuotojų. Buvęs kp. pirmininku, meno srities vedėju ir mokytoju. Atsižymėjęs plunksna, kuri visuomet buvo visų matoma. Nors dabar nepriklauso prie L. Vyčių 25 kp., bet jojo dvasia visuomet su jąja gyvena. Dabartiniu laiku gyvena Detroit, Mich. ir priklauso prie L. Vyčių 79 kp. Jis kalbės Clevelande per L. Vyčių 25 kp. jubilėjų, gegužės 3 d.

lio žmogus; mano sūnus visas atsiduos jūsų auklėjimui; ir aš manau, kad nieko nekenktų, jeigu pasimokintų truputį istorijos?

— Štai! poniete, na ir kam yra reikalinga jos?—sako mokytojas,—maloniausia ir naudingiausia istorija, tai šios dienos. Visos senos istorijos, kaip sako viens mūsų išlavintųjų, yra ne kas kita, kaip sugalvotos pasakos. O ką moderniškosios, tai jau tikras chaosas, nieko negalima suprasti ir išsiaiškinti. Na, argi svarbu žinoti ponui jūsų sūnui, kad Karolius išrinko Prancūzijai dvyliką kunigaikščių, arba kad jo sūnus mikčiojo? Ir niekas nedrįs kitaip atsakyti—užsikirsdamas rėkė mokytojas. Ir vargas! niekų masėmis slopinamos vaikų galvos! Tačiau iš visų mokslų kvailiausias, mano nuomone, yra šis, kuris iščiulpia visus syvus, gabumus, užslopina visą proto didybę, tai geometrija. Šis juokingasis mokslas, pasistatęs prieš save be skaičiaus linijų, kampų ir taškų, kurių gamtoje visai nėra. Įsivaizduojama, pavyzdin, šimtas tūkstančių ratilė kreivų linijų ir viena tiesi, kuri liečia tik ratilę; na, ar yra kas realybėje panašaus, ar galima nors per šiaudelį daleisti? Geometrija, tiesą sakant, ne kas kita, kaip tik keistas žaislas.

Abu šeimininkai, nors, taip sakant, neaiškiai supranta, tačiau su jo nuomone, išminčia, pilnai sutinka.

— Toks ponas, kaip markizas, tęsia mokyto-

jas, visiškai neprivalo džiovinti smagenų studijoje. Jeigu kurią dieną jam prireiktų matininko jo žemių planui padaryti, už pinigus bus atlikta.

Išnagrinėjęs gerąsias ir blogąsias mokslo pušes, jis pataria ponui markizui išmokti šokt.

Ponui markizui gamta suteikė dainiaus talentą ir jis kūrė malonias daineles, bet turėdamas pilną galvą dainų, parašydavo tokias eiles, kurioms buvo tai per daug skiemenų, arba per mažai. Palikti eiles taip negalima, užtat duodavo jas kitiems ištaisyti, mokėdamas už dainą po 20 auksinų.

Poni markyzienė tikrai tiki, kad ji yra motina įžymaus asmens ir visus Paryžiaus ponus dažnai vaišina. Tačiau nepoilgam jauno vyro pasimaišė galvoj; pradėjo pats nesuprasti, ką kalbąs, ir su svečiais pasielgdavo jau labai nemandagiai. Jis aikvodavo daug pinigų, tuo tarpu jo tėvai dar išlaidas padidino, mat, su aukštų sferų ponais pinigų reikia.

Viena jauna našlė, bajorų kilimo, norėdama užtikrinti didelius turtus ponaičiui ir Jannotienei, labai stengėsi su jaunu markizu apsivesti. Sena Jannotų kaimynė pasiūlė jiems vestuves; gimdytojai pasiūlymą džiaugsmingai priėmė.

Vieną baltą dieną, esant jaunam markizui pas savo būsimąją žmoną, atbėgo, uždusęs, kambarinis tarnas.

— Štai kokios naujienos! sako jis: valdininkai krausto namus ir visa jau kreditorių ranko-

PIJUS JANUŠAITIS,

narys L. Vyčių 25 kp., įžymus jos darbuotojas ir ex-iždo globėjas. Pijus yra daug pasižymėjęs visame kuopos veikime, o ypač scenoje, kur daugiausiai vaidina įžymesnes roles. Jis yra teatralės komisijos narys ir gegužės 3 d. kūrinį "Kontribucija" vaidins Miesto Galvos rolę.

VYTIS J. SADAUSKAS,

L. Vyčių 25 kp., Cleveland, Ohio, Dramos Skyriaus vedėjas, įžymus vaidila; gabus jaunimo organizatorius ir jo žadintojas.

J. Sadauskas vieną metų sumaniai ėjo pirmin. ir du metu pirm. pagalb. pareigas. Tai vienas idealingiausių kuopos darbuotojų, turintis jaunime užsitikėjimo.

se, ir kalbama areštuoti tamstą, aš gi, prie gali-
mų aplinkybių, noriu gauti savo algą.”

— Kame čion dalykas, koks galas, sako markizas, koks keistas atsitikimas!

— Taip, sako našlė, dabar eikite ir pripažinkite savo kvailystes, eikite greit, ten...

Jis bėga ir atvyksta namon; jo tėvas jau areštuotas; namiškiai, nutverdami ką tik galėjo, ėjo kiekvienas savo keliu. Viena tik jo motina tebuvo, be suraminimo, be paguodos, apsiliejusi ašaromis; jai nieko neliko, kaip tik prisiminti laimę, klaidas ir savo kvailas išlaidas.

Ilgą laiką verkė motina su sūnumi, galop sūnus sako:

— Nenusiminkime! juk šita jauna našlė mane myli; o dar ji daug yra kilnesnė, negu turtinga. Aš su ja pakalbėsiu, aš ją parsiveisiu čion.

Ir jis ateina pas ją.

— Tai čia jūs, pone de la Jannotieri! Ką jūs manote dabar daryti? Kas bus su tamstos motina? Eikite pas šitą nelaimingą moteriškę ir pasakykite jai, kad aš jai linkiu visuomet gero; man reikia kambarinės tarnaitės ir aš jai duosiu pirmenybę.

Markizo širdį suspaudė piktumas. Jis iškeliauo ieškoti savo seną mokytoją ir jam išpasakoti savo skausmus, rūpesčius ir gauti pas jį patarimų. Senas jo mokytojas jam patarė būti, kaip ir jis pats, vaikų auklėtoju.

— Oh! sako markizas, juk aš nieko nežinau, jūs nieko manęs neišmokinote, ir pirmutinė mano nelaimės priežastis—jūs!

Tada jam mokytojas sako:

— Griebkitės rašyti romanus, tai puikus Paryziių pelnas.

Bet veltui. Panašiai markizas buvo sutiktas ir visų jo draugų ir geriau jis pažino gyvenimą per pusę dienos, negu per visą savo gyventą amžį. Ir paskendo jis nelaimėse, nepasisėkimuose...

Taip jis skęsdamas beviltėje, vieną dieną pamatė artinantis dviem ratais vežimą, odomis apdengtą. Paskui sekė kupini sunkūs 4 ilgavežimiai.

Vežimėly sėdėjo žmogus gana prastai apsirėdęs, jo veidas apvalus ir gyvas reiškė jo malonumą; šalia jo lingavo brunetė žemutė jo žmona. Vežimaitis atrodė labai elegantiškas. Keliauninkas visą laiką žiūrėjo į nejudantį markizą, paskendusį savo skausmuose.

— Dieve mano! suriko jis, aš tikiu kad tai čia Jannotas!

Markizas pakėlė akis, vežimas sustojo.

— Taip, Jannotas, tas pats, tai Jannotas! sako markizas.

Žmogus išsoko iš vežimo ir pribėgo pasveikinti senąjį savo draugą. Jannotas pažino Koliną; ir gėda ir verksmas aptraukė jo veidą.

— Tu mane apleidai, sako Kolinai, bet tu norėjai likti dideliu ponu, aš tave visuomet mylėjau.

Jannotas susitelkė ir savo draugui papasakojo dalį savo gyvenimo istorijos. Tada Kolinai sako:

JUOZAS KLIMAVIČIUS,

įžymiausias Clevelande vaidinimų mokytojas-režisierius. Jis režisuoja L. V. 25 kuopos kūriniams, kurie bus statomi gegužės 3 dieną žymint kuopos jubilėjų.

PAULINA ŠTAUPIENĖ,

narė L. Vyčių 25 kp., įžymi jos darbuotoja ir rėmėja. Ji yra viena pirmutinių šios kp. narių, daug dirbus ir toliau žadanti su visais darbotis jaunimo labui.

— Vykstame pas mane ir ten papasakosi savo įdomaus gyvenimo likusią istorijos dalį. Čia, mano žmona, susipažinkite, ir einame pietautų.

Ir taip visi trys sekė vežimą. Jannotas eina ir žiūri į draugo turtą ir netikėdamas, kad jo draugas būtų taip turtingas, klausia:

— Ar visi šitie daiktai yra jūsų nuosavybė?

— Taip, sako Kolinas, visa tai yra mano ir mano žmonos. Mes grįžtame iš kaimo, tęsia draugas toliau, aš turiu geležies bei vario dirbtuvę. Kai matai, aš apšvedžiau, mano žmona yra turtingo pirklio duktė; mudu dirbame daug ir Dievas mus laimina. Mes nieku negalime skūstis, esame laimingi; mes padėsime ir draugui Jannotui. Klausyki, nebūk daugiau markizu; visi šio pasaulio išdidieji nebus tavo draugais. Tu grįši su manim į mano namus; aš tavę pamokinsiu amato, tai nėra taip sunku. Tu būsi mūsų partijos narys ir tada mes gyvensime linksmai, gyvensime tame žemės kampely, kur esame gimę.

Išsiblaškęs Jannotas jautėsi padalintas į dvi dali—skausmo ir džiaugsmo, malonumo ir gėdos. Ir taip jis sau murmėjo: “Visi didikai draugai mane apleido, tik Kolinas, kurį aš buvau paniekinęs, vienas ateina man į pagalbą! O kokia geradarybė!”

Kolino širdies gerumas pasiekė Jannoto psichiką, kurios palinkimų pasaulis neužslopino. Kolinas gerai žinojo, kad ir jo tėvo su motina negalima apleisti. Todėl jis jam tarė:

— Dabar mums rūpi tavo motina ir tėvas. Kas link tėvo, kuris yra kalėjime, aš žinau kas reikia daryti; visi jo kreditoriai, matydami, kad jis nieko jau neturi, sutiks atsisteisti už mažą sumą; visa tuo aš pasirūpinsiu.

Ir tikrai, Kolinas taip padarė. Tėvas iš kalėjimo buvo paliuosuotas. Jannotas su savo gimdytoja grįžo tėviškėn, prie seno savo užsiėmimo. Jis vedė Kolino seserį, kuri būdama maždaug tokio pat karaktero, kaip ir brolis, padarė vyrą labai laimingu.

Jannotai—tėvas, motina ir sūnus gyveno jau nesididžiuodami ir gana laimingai.

Iš “*Romains Philosophiques.*”

AFORIZMAI.

1. Klausyti sąžinės balso, reiškia tikėti į Dievą.
2. Tiesos upelis neišdžius, nes Kristus jo šaltinis.
3. Gimei, kad mirtum, mirsi, kad gyventum.
4. Laiminga tauta, kurioje įsivyrąja prohibicija.
5. Didžiausią pasaulio vergiją kenčia girtuoklis.

Surinko Anti-Byras.

ALENA SIMONAITĖ,

narė L. Vyčių 25 kp., įžymi artistė ir koristė (soprano), daug dirbusi kp. ir dar žada daug daugiau pasidaruoti. Pereitais metais ėjo antros nutarimų aršt. pareigas.

Vytė A. Simonaitė yra dešimt metų kp. gyvavimo sukaktuvių iškilnių rengimo komisijos narė. Kūriny “Poni Pipsė ir Panelė Tipsė” vaidins Gugeliehės rolę.

*Anti-Byras.***LAISVĒS MOMENTAS.***(Gyvasai paveikslas iš spaudos draudimo laikų)*

(Scena: Valstiečio pirkia; kairėje durys, priešais du langu, kertėj stolas, aplink jį suolai. Šventadienio pavakaris. Tėvas sėdi susimąstęs sūnaus Vinco likimu, kurs už spaudą sėdi kalėjime).

Vaidila (įeidamas su kanklėmis, uždangai pakilus).

Sveikas, gyvas, mūs' lietuvi,
Mums laisvė gražinta.
Jau galėsime, jei norėsime,
Kelti laisvę šventą.

Žuvo, trūko jungo pančiai
Tiek ilgai kankinę,
Mūsų brolius-tėvynainius
Kur' Lietuvą gynė.

Šiandien laisvė mus bučiuoja.

Laisvė tiesia ranką

Mūsų broliams, kur' kvėpuoja

Vien vergovės tvanką.

Šiandien būkime džiaugsmingi

Laisvę tą pažinę.

Meskim sielvartus, dejones—

Juk kita gadynė.

Tėvas (džiaugsmingai, visą laiką džiaugdamasis):

Ach, laimingas aš likau!

Kas, žmogau, tu esi?

Ar sapne tave matau,

Kaip tą laisvę neši?

Vaidila.

Ne, tėveli, aš ne sapnas.

Aš esu lietuvis,

Kurs tautietį noriai myli,

Kai sunkus jo būvis.

Aš sakau, nes mano sielą

Laisvė palytėjo,

Tąją laisvę aš gi noriu

Skelbt kaip idėją.

Ir sakau šiandieną jums,

Kad tėvynė mūsų

Nusikratė jungo pančius

Nuo bejėgio ruso.

Tėvas.

Taip, tai tiesa, čia ne sapnas...

Čia... tai mūs' linksmybė,

Nes tik laisvę, o ne jungą

Neša su ramybe.

Motina (įeidama su sūnum Vincu ir jo draugais)

Tėve, štai sūnelis grįžo
Tiek vargų kentėjęs,
Bet ne veltui vedė kovą
Del šitos idėjos.

Šiandien aidas nuaidėjo

Per Lietuvos kraštą,

Kurs visiems apsakinėjo:—

“Mes atgavom raštą”...

Mes jau laisvi esam čia

Nuo rankų žandaro,

Kurs už spaudą paslapčia

Gauda... mirti varo.

Vaidila.

Ar ne tiesą aš sakiau,

Kad vergovė žuvo

Ir kentėti mums daugiau

Nebreikės, kaip buvo...

Taigi, broliai, šian į būrį.

Aš užgausiu štai kankles.

Jūs, ką tiek pajėgų turį,

Padainuokit tas eiles.

(Vaidila paduoda jaunuoliams savo eiles ir pats užgauna kelis akordus)

Visi (dainuoja)

Gana bekontėti tėvynei kančias,

Laisve ji kvėpuoti privalo,

Ir skristi dvasia į žvaigždėtas dausas,

Kur laisvė plėtojas be galo.

Tad, broliai-tautiečiai, ko žiūrim!

Į kovą, į darbą sukruskim,

Juk ateičiai pajėgų turim,

Tad auštančią laisvę pajuskim.

Pajuskim tėvynės likimą,

Sukilkim ir veikim, kovokim,

Prašalinkim jos apmirimą,

Kaip vienas už Lietuvą stokim!

(Uždanga)

Šiauliai, 23-III-25 m.

IŽYMIŲ ASMENŲ IŠSIREIŠKIMAI.

Dainiai, sako vienas prancūzų karalius, sausą skeptrą priverčia žydėti. Jie įpina į mūsų nevaisingą karūną nemirtingus lapus.

Dainiai panašūs valdovams, nes jie lengvai sau iš norų kuria galingus sostus. Rami jų viešpatystė—nė talpos nežino; jie gyvena virš žmonijos.

Og. Kr.

J. T. Smith.

Ateitininkas.

(Iš anglų kalbos liuosai vertė A. K. Tauragis).

(Žiūrėk Nr. 14 (146), 1923 m.).

SKYRIUS XIX.

PERKASE.

Edvardas vos galėjo papusryčiauti, taip norėjo pradėti vyties; bet pirmiausia reikalinga buvo išdirbti kokią veikimui tvarką, kad greitai ir gerai veikus. Jis tēmydavo linksmo Maginio būdus ir taip gerai įsiklausė į jo galvojimus, kad puikiai galėjo jį pasekti daugely dalykų. Pusryčių nepabaigus jau buvo nusistatęs visas smulkmėnas savo sumanymo.

— Tu turi paimti pirmą traukinį namon, — sakė jis Aroldui; — nes moterys lauks su nekantrumu iki tavo pamatys. Gi kuomet tavo pamatys bus lengviau vargšei Radlienei ilgiau išsilaikyti, o tavo sesuo bus taip linksma, kad ji pralinksmins ir tavo tetą.

— O ką tu darysi? — užklausė Aroldas.

— Seksiu paskui Vincą. Aš esmiu kaip Maginis: jaučiu, kad galiu savo pirštą ant jo uždėti bile kurią minutą. Aš laikysiuos arti jo, darysiu geriausia, ką galėsiu, ir pranešiu jo motinai laišku kas kelias dienas, kur jis randasi. Tas pagelbės palaikyti josios ūpą.

Nors Aroldas ir nenorėjo prisidėti prie ieškojimo, bet taipgi troško grįžti namon ir palengvinti sesers laukimą. Nenori jis daugiau romantiškų pabėgimų; atsinorėjo ir laukų ir aukso kasyklų. Jam nieko malonesnio šiame pasauly nebuvo, kaip malonūs namai krioklio reginy. Tad sėdo į pirmą Rytuosna važiuojantį traukinį ir paliko Edvardą vieną Herkimer stoty, ramų ir pasirįžusį.

Koks buvo Edvardui nusistebėjimas, kuomet atsisukęs viešbutin grįžti pamatė šypsojantį detektyvą.

— Kur antras vaikas? — užklausė jis, dirstelėjęs į išvažiuojantį traukinį.

— Apleido vidurnakty, o mudu miegojova sargyboj — atsakė Edvardas net parausdamas.

— Taip, kaip maniau, — sakė Maginis. Ir užtai pavaziavęs truputį į pietus sugrįžau. Na, ką dabar darysi? Jis tēmyjo Edvardą domiai, rasdamas linksmumo jojo svarstymuose, ir rimtame seno žmogaus dalykų išguldinėjimo būde.

— Turėjo jisai tiktai penkis dolerius, sakė

Edvardas, ir visuomet kalbėjo, kaip toli į Vakarus keleivis gali perkasu nuvykti. Gi jis laikys tuos penkis dolerius savo kišenėj, kol galės. Jis išvažiavo į vakarus. Jei jis ims prekinį traukinį, žino, kad mes jį sugausim, tad jis pašuko į perkasą, kaipo vežėjas arba kaipo darbininkas ant dėnio. Mano sumanymas yra paimti traukinį į Oneidą, gi iš ten pasisamdyti vežimėlį ir važiuoti taku atgal, kuriuo eina lynais velkantieji laivą. Aš esmiu įsitikinęs, kad sutiksiu jį porą mulų varinėjant.

— Pats geriau negalėčiau padaryti — sakė detektyvas. O ką vėliau?

— Kalbinsiu jį, kad su manim grįžtų namon, arba aš pasiliksiu su juomi ir rašinėsiu jo motinai kas kelias dienas.

— Labai gerai! — atsakė Maginis. Vaziuok ir laikykie to sumanymo, o aš čia pasiliksiu vėl pasiteirauti Norkrošiaus dalykų. Gali man parašyti arba telegrafuoti. Jei kam galima išgelbėti tą atkaklų, kiaulegalvį vaiką nuo jo paties, tai tik tau vienam.

Koks pagyrimas nuo tikrai žymaus žmogaus! Kaip tas šildė jo širdį! Išvažiavo tad jis pabėgėlį susekti ir jo vargšei motinai jį sugrąžinti, o Maginis pasiliko žiūrėdamas į traukinį, kuris jį vežė, ir pilnam pritarimui galva lingavo.

Tuo tarpu kaip sekėsi Vincui?

Jis atsidūrė lajve, kaip buvo sumanęs.

Iš smagaus kambario ir minkštos lovos viešbuty ējo jis tiesiog į šiurkščius, biauriai atsiduodančius kambarius perkaso laive. Greta jo kambario buvo mulų tvartas. Kambarys buvo siauras, neperdaug švarus ir keturiomis lovėmis užimtas. Gi apsirengti vos buvo vietos. Vincas buvo pasiėmęs darbinius drabužius, kuriais Aroldas ir jis dirbtuvėj dirbo. Savo gražiausius drabužius sulankstė ir paslėpė po lovele. Nors vanduo iš lauko daužėsi į laivą, nors mulai šale kojomis trempė, nors darbininkai ant dėnio ir darbininkai prie šliūžų šūkavo, jis užmigo. Jautėsi labai laimingas, kad pasisekė visus apgauti, ir kad parodė esąs pats savės valdovas.

Šeštą valandą buvo pažadintas eiti atlikti savo dalį su mulais. Tą savaitę teko jam dienos laiku dirbti, gi kitą savaitę nakties laiku. Reikėjo skubiai apsirengti, eiti prie mulų, prirengti juos dienos darbui ir išsivaryti laukan ant tako.

PETRONĖ URBŠAITĖ,

iš mažų dienų yra L. Vyčių 25 kp. narė—didžiai mylinti L. Vyčių idealus. Ji pereinusi metus ėjo izdo globėjos pareigas, o šiais metais yra antra nutarimų rašt., įžymi artistė ir koristė (soprano). Dešimt metų kp. jubilėjiniam programe kūrinį "Poni Pipsė ir Panelė Tipsė" vaidina Pėnios Pipsės rolė.

Naktinis mulų varinėtojas grįžo į iaivą su savo mulais del dienos poilsio.

Rytmečio saulė švietė ant labai ramių ir malonių reginių. Perkasas tęsėsi per lygų lauką, it sidabrinis raikštis ant žalios žemės. Laukai spindėjo rasa, it deimantas. Švelnus oras pripildė jo kūną linksmumu. Buvo jau mažiausia aštuoniolika mylių nuo sekėjų ir tiek arčiau aukso Vakarų. Gėvi pusryčiai švarioj galinėj kajutoj nuliūdusioms moters pagaminti pakėlė jo ūpą. Moteriškė žodžio nepratarė. Jis nei Aroldo nepasigedo ir jautėsi stipresniu vienas būdamas. Džiaugėsi, kad jo narsa nepasidavė Edvardo T. viliojimams. Matysias dar jisai platųj pasaulį, pasilikias to pasaulio dalimi, ir aukso kasyklą surasias, o šis takas, apdulkes nuo mulų mindžiojimo, tai kelias vedantis prie didelio turto.

Tas malonus vaizdas tęsėsi ištisą dieną, iki saulė pradėjo leistis žemyn vėlyvame pavakary. Saulė jį kaitino. Jo nosis ir gerklė pridulkėjo. Tolygus keliavimas, tris mylias į valandą apsunkino jį. Nuovargis pradėjo jį slėgti prie žemės. Ir tuomet jo linksmas ūpas persimainė; akyse pasirodė ašaros. Mąstė jisai apie lovelę šale tvarto ir apie kitos dienos kelionę; mąstė taipgi apie Aroldą namon sugrįžusį besiklausantį didžiojo Krioklio ūzimo. Staiga įsivaizdavo jam paveikslas Elenos Saulėnaitės, kuri šypsojos žiū-

rėdama į savo brolių, o jo vargšė motina mynė grindis visą naktį, verkdamas jo. Stengėsi nubaidyti liūdnas mintis ir liūdnuos vaizdus; kalbėjo į kantrius mulus garsiu balsu; mėtė akmenis į iššokančias žuvis; dainavo ir su šliužų dabotajais juokavo. Bet viskas veltui. Nuovargiui didėjant, motinos vaizdas darėsi aiškesnis, ir vėl jis girdėjo Edvardo T. baisiuosius žodžius:

— Nebūčiau tokis žvėris, kaip tu, už visus pasaulio pinigų ir smagumus.

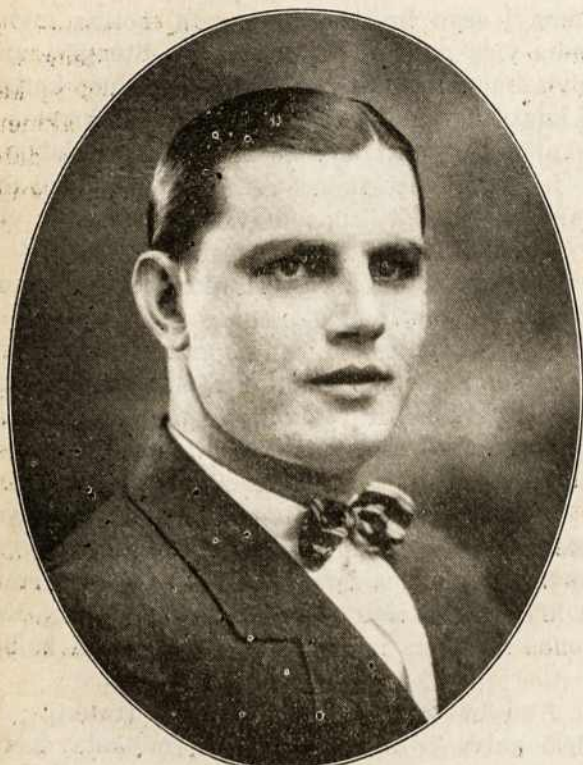
Kaip septynios, Vincas suvarė savo nuvargiusius mulus į laivą, pagirdė ir apšukavo juos, pasimaudė perkase, ir ėjo vakarieniauti. Buvo tai keista vieta, kajutos galas; bet buvo jame vietos keturiems prie stalo, paliekant vietos šeimininkei apsisukti, kad aprūpinus savo svečius. Kajutos ir josios savininkų švarumas rodė jų gabumą. Ant sienos kybojo kryželis, gi virš stalo ant lentynos stovėjo altorėlis Šv. Šeimynos. Kapitonas Morėnas ir jo žmona labai mažai kalbėjo.

Abu buvo prie Vinco labai pritraukti. Jo didelė galva ir aukso kauzūrai, minkšta švelni mėlynų akių išraiška, kiek slėpdama jo atkaklumą ir šiurkštumą, bile ką pritrauktų. Iš vieno žvilgsnio Morėnai suprato, kad perkasas nebuvo jam vieta, bet juodu buvo taip įpratusiu matyti turčių ir didikų sūnus mulų varinėtojus ir dēnio darbininkus, kad šis dalykas juodu neįdomavo.

PRANAS URBŠAITIS,

narys L. Vyčių 25 kp., ex-izdininkas, dabartinis kp. vicepirmin. ir teatralės komisijos valdybos narys. Šis jaunuolis nuo mažų dienų priklauso prie L. Vyčių 25 kp. Jis yra talentingas vaidila, koristas (basso) ir didis jaunimo žadintojas. Dalyvaus dešimt metų kp. sukaktuvių iškilnių programe. Dialoge "Vienas iš Geradarių" jis vaidina Kario rolė.

PRANAS BORTNIKAS,

narys Lietuvos Vyčių 25 kp., didis jaunimo žadintojas, kuris dar būdamas visai jaunu jau priklausė prie L. Vyčių org., o dabar yra įžymiausias ne tik L. Vyčių 25 kp. vaidila, bet ir visame Clevelando jaunime (žinoma, daugiausiai meilingose rolėse). Šis nepailstantis darbuotojas ne tik yra daug pasidarbavęs kp., bet ir valdyboje: yra buvęs kp. koro pirm., vienus metus kp. vice-pirm., o šiais metais jis eina kp. pirm. pareigas. Taip pat gerb. P. Bortnikas yra įžymus koristas (basso). Jis yra gegužės 3 d. iškilnių rengimo komisijos narys. Kūriny "Kontribucija" vaidinas Alberto rolę.

Laike valgio jo žmona prabilo kelis kartus prancūziškai į kapitoną, gale tiesiai užklausė Vinco, ar jis turi motiną namie. Taip staigus buvo jos klausimas, kad jis negalėjo sulaikyti ašaras ir aitriai atsakė turįs.

Po vakarienės visi susėdo ant dėnio, džiaugdamiesi vakaro oru, dailiais reginiais, ir pasakodami pasakas apie praeities laikus. Dėnio darbininkai nuėjo gulti, bet kapitonas pasiliko su Vincu.

— Turi atleisti mano žmonai, — sakė jis, — tai jos būdas su vaikais, ir ji negali susitūrėti. Sutinkame daug jaunuolių, ir dažniausia ji tyli, nes žino, kad kalbėti būt veltui. Sutinka ji ir kitus, ir turi jų klausinėti, — turi ji sužinoti, del ko jie taip toli nuo namų ir ar jie turi motinas. Tu esi vienas iš tų.

— Kapitone, kodėl ji įdomauja kaip kuriais, o ne visais?

— Manau, tu nesuprastum, — mąstydamas

atsakė kapitonas. Ar patėmyjai, kad ji labai mažai kalba?

— Taip, nes dauguma moterų labai daug kalba, — atsakė Vincas.

— Ji tokia jau per penkis metus; ir spėju ji visuomet bus tokia; o ji buvo gyviausia moteris, kol mūsų vaikas, mūsų vienatinis vaikas, pabėgo sau turto pasidaryti ir mės niekadoms jo nematėme, nei nuo to laiko negirdėjome nuo jo. Jis būtų dabar dvidešimt metų.

— Nei vieno žodžio apie jį?

— It būt žemė jį prarijus. Pinigų praleidau. Veltui. Bijojau, kad jis nužudytas, bet susekėme jį, kuomet jis sėdo į galvijinį laivą į Londoną. Po to nieko. Dieve mano, bet mirtis, aš manau, tai palaiminimas prieš tą!

— Ar tamsta daugiau vaikų neturi?

— Tris gražias mergeles, bet vaikai tik sugadino viską del jų motinos. Ji tik pažiūri į jas ir nieko daugiau. Gydytojas sako, kad jos protas paliestas, — nedaug, bet perdaug del mūsų. Pirmą metą maniau mes visi pamišime su jaja. Išvaikščioldavo ji grindis visą naktį, verkdamas, it dideliame skausme. Kuomet ji sueina tąkį vaiką, kaip pats esi, sako, kad jo motina mylėjusi jį giliai, ir kad ji verkia del jo visą naktį. Tuo-

ONA KUPRAVIČIŪTĖ,

narė L. Vyčių 25 kp., talentinga artistė, o ypatingai komiškose rolėse. Nors ši Vytė yra dar nauja narė, bet ji yra jau pralenkusi darbštumu daug kitų mūsų kp. narių. Kūriny "Poni Pipsė ir Panelė Tipsė" vaidins Jonytės rolę. Taip pat ji yra įžymi koristė (soprano) ir antrame kūriny "Kontribucija" vaidins Alesės rolę.

ONA URBŠAITĖ,

n. o mažų dienų priklauso prie L. Vyčių 25 kp. Onutė yra daug pasidaravusi kp. Koristė (alto). Vytė O. Urbšaitė dalyvaus sukaktuvių programe kūrinį "Poni Pipsė ir Panelė Tipsė"; vaidins Panelės Tipsės rolę.

met ji nepatenkinama, iki tas vaikas namon nesugrįžta. Mano vaike, ar tu pabėgai iš namų?

Bet Vincas negalėjo kalbėti, nes aimanavimai jį smaugė ir ašaros veidu žemyn riedėjo. Jis atsiminė, kaip Edvardas priminė jo motiną vaikščiojant visą naktį, garsiai savo vaiko verkiant. Spėjo jis šios vargšės moters liūdesį iš jos penkių metų kančios paeinančios iš jos tylėjimo ir iš paliesto proto, ir pasibaisėjo iš savo paties piktadarybės, iš savo motinos apleidimo, kurią pastatė tokiam pat liūdesy ir tokiam pat pavojui.

Geraširdis kapitonas paglostė jį ir sakė:

— Padaryk ją laiminga, o kartu ir mano žmoną, grįždamas namo. Jei tau reikia pinigų, mes galime tau duoti. Mes apmokėjome kelionės lėšas daugeliui vargšų vaikų, kurie nei namą, uždavė savo tėvam tokį liūdesį. Ar grįši?

— Grįšiu, — atsakė Vincas. — Kuomet pasieksime Syracuse, aš grįšiu! Pinigų aš turiu, ačių Tamstai!

Sąžinė ir meilė atgijo jo širdy, ir jis suprotėjo. Vargšas Vincas turėjo širdį, bet proto nei kiek, ir jo prigimta drąsa buvo atkaklumu ir išdidumu išdykinta. Praleido jis baisią naktį. Prote veikė pasaka apie dingusį kapitono Morėno vaiką. Sapnuose jis jį sekė, ragindamas jį grįžti, nes jo motina proto nustoja, ir neužilgo už jo didelės nuodėmės nustos gyvybės. Tuomet jis pats sugrįžo ir rado vargšę motiną mirusią, ir kuomet pažūrėjo į grabą, į nuliūdusį, mirusios moters

veidą, pamatė jame gulint savo motiną, baltą ir nuliūdusią tuo liūdesiu, kurį jis pats savo nuodėme jai suteikė, ir pakėlė savo balsą tokioj liūdesio ir išgasties raudoj, kad dēnio darbininkas, kuris gulėjo lovelėj prieš jį, atsisėdo iš miego stačiais plaukais. Prisiartinęs prie jo, pakratė jį ir išbudinęs išbarė už jo nesmagią klajonę.

Vincas išsiraivė, išėjo ant dēnio pakvėpuoti tvru rytmečio oru. Žvaigždės dar vis matėsi, nors pirmi aušros reiškiniai jau rodėsi rytuose, ir gaidžiai tolymuose kluondaržiuose giedojo. Aimanavimai jį kratė, nes jis pradėjo baimyties. Gal šis sapnas buvo įspėjimu to, kas bus. Jo motina gali būti jau ir dabar mirusi, ir kitas dektektyvo apsilankymas bus kad pranešus jam laidotuvių dieną. Atsiklaupęs ant dēnio karštai meldė atleidimo, meldė ir už savo motinos gyvastį, ir už tą vargšę moterį, kurios sūnus niekad nesugrįš.

Laike pusryčių Vincas tēmyjo kapitono žmoną, ir matė, kad jos veidas išrodė, it negyvas, it maska, jos akys be gyvumo, o jos elgimasis rodo sutarė su akimi. Paveikslas josios dingusio vaiko kabojo žemiau kryželio. Jis ištikro buvo josios kryžius, o cerata ant grindų buvo jos kelimi ištrinta.

— Grįšiu namon šiandien, kuomet Syracuse pasieksime, sakė jis. — Gailiuos, kad nuo savo motinos pabėgau. Nežinojau, kad motinos savo sūnus taip labai myli.

ANTANAS KUNIGIŠKIS,

talentingas L. Vyčių 25 kp. scenos mėgėjas, koristas (tenoras) ir daug dirbęs L. Vyčių 25 kp. Veikale "Vienas iš Geradarių" vaidins Senio rolę.

GERB. KUN. IG. ALBAVIČIUS,

Dievo Apveizdos parapijos (Chicago, Ill.) klebonas; per kelerius metus buvęs L. Vyčių Centro Dv. Vadas; didis jaunimo prietelis; Federacijos pirmininkas. Jo globojami parapija š. m. gegužės 3 d. švenčia 25-rių metų sidabro sukaktuves.

— Gal motinos kaltos, ji atsakė; — bet mes manome, kad rodome savo meilę kiekvieną minutą. Tavo motina labai nudžiugs.

Išėjo jis lengvesne širdimi prie mulų ir jau prieš piet eidamas paskui gyvulius dainavo. Edvardas tiesą sakė, ir Edvardas galėjo motiną įvertinti, nes jis niekad nesidžiaugė motinos meile nei patarnavimais. Taip, grįšias jis namon, kęs viso miesto panieką vardan motinos, bet grįšias taip, kaip jis norės, be policijos arba jos pagelbininkų pagelbos.

Vos buvo pasiekęs to patenkinančio nuosprendžio, kaip karieta atvažiavo taku ir sustojo šale jo. Edvardas šypsodamas iš sėdynės pasveikino jį.

— Vis veiki, kaip detektyvas, Edvarde? — sakė jis jodamas. — Na tai tavo darbas užbaigtas. Užsibaigia mano kelionė, kuomet pasieksime Syracuse. Ten sėsiu pirman traukinin namon. Bet pats turi grįžti pirm manęs. Aš negrįšiu su detektyvais. O kur antras detektyvas?

— Teiraujasi Zėku Norkrošiu, atsakė Edvardas. — Gerai, turiu tavo žodį, kad šiandien imsi traukinį namon?

— Turi! išdidžiai atsakė Vincas.

— Gerai! Aš sėsiu į pirmą traukinį iš šio miesto, kur samdžiausi šį vežimėlį, ir būsiu namie pirm tavęs. Lik sveikas ir gero laimikio!

Atsigrėžė ir nuvažiavo taku, patenkintas, kad Vincas laikys savo duotą žodį, sulig jo pa-pročio. Edvardas nujautė pas vaiką permainingą ir gerą, kas jam suteikė linksmumo važiuojant atgal į Herkimer pranešti Maginiui.

(Dar ne galas — bus daugiau).

A. Matutis.

Tu Es Sacerdos.

Minint Dievo Apveizdos parapijos, Chicago, Ill., 25 metų sukaktį, pagerbti jos kleboną gerb. kunigą Igną Albavičių aukoja—

Autorius.

Kunigas—tai Dievo atstovautojas čia žemėje. Jis yra žmogiškas įrankis tarnyboje to viso, kas yra dieviška. Dvasios sustiprinimo tvirtybė, jis tęsia Sūnaus darbą Tėvo garbei. Jo prievolė ir uždavinys yra gauti ir gražinti Dievui tas brangias sielas, už kurias pralietas kraujas Kalvarijoje.

Kaipo žmonių tarnas, jis gyvena jų tarpe, kaipo Dievo atstovas laikosi nuošaliai. Jis žengia savo Mokytojaus pėdomis. Lygiai Jam jis yra viskas visiems—draugas, mokytojas, gydytojas, išrišėjas iš nusižengimų ir dalintojas gausių malonių sutrintoms širdims.

Gimimu jis paeina gal iš vargingų tėvų, tačiau kunigiškas jo paėjimas yra dievinis, turįs pradžią iš nakties, kurioje imta dalyvumas Avinėlio vaišėse. Ir nuo tol Sūnaus pasiuntinybėje jis yra Tėvo tėvonystės dalininku. Nebūnant gimdytojui, jo vaikai atgimę Kristuje per dvasinę jo tėvonystę yra lygūs Dievo vaikams.

Kūdikiai myli jį; vargšai laimina jį; neramūs ir susirūpinę ieško jo; nupuolę ir vilties netekę suranda paguodą ir suraminimą jo žodžiuose. Jis suteikia džiaugsmą verkiantiems; dalinasi kitų nuliūdimo, vargais, skausmais; ir užlaiko žmonių paslaptis. Jis supranta visus ir užjaučia visiems. Jo meilė yra nepalyginama, o labdarin-gumas yra duosnus ir gausus vargų suspaustiems bei nelaimių ištiktiems.

Jis, Dievo patvirtintasis, kalba visu autoritetingu. Jo balsas yra žmogiškas, tačiau jo žodžiai yra dieviniai. Jis kalba ne iš savęs, bet gi Kristus kalba jame. Jis įsako, jis įspėja, jis padrašina, jis paguodžia, jis įkvepia; jis nesibijo grąšinimų ir nesibijo baimės; jis nepataikauja niekam ir visiems vienodai pažymi, jog "vienas yra reikalinga." Jo kalbos pagrindu tai Amžinasis Gyvenimas. "Tai yra Amžinasis Gyveni-

PRANĖ SAKALAUŠKAITĖ,

narė L. Vyčių 25 kp., talentinga vaidila ir koristė (alto).
Net p. Vaidikus ją pavadino "Ižymiausia jūsų vaidila."

mas, kad pažintų Tave vieną tikrąjį Dievą ir,
kurį siuntei—Jėzų Kristų." (*Šv. Jonas XVII, 3*).

Jis atidaro malonių šaltinius Kristaus vardan
ir Gileado balma pasipila. Per jo rankas prie
krikštinyčios kūdikis vėl atgimsta iš vandens ir
Dvasioje. Susitaikinimo tribunole jis gražina
paklydusias sielas Dievop. Jis, virpančia ranka,
Viešpaties vaišėse, dalina Dangaus Duoną, tą
valgį, kurio negauna angelai. Jis yra nepaliuo-
suojamas liudininkas, kuomet dvejetas širdžių
sutampa meilėje ties Dievo aukuru ir per jį nu-
žengia Amžinojo Suziedotinio palaima ant suda-
rančių moterystės įžadus. Jis klaupia prie mirš-
tančio lovos ir suvargusį žemiškąjį keleivį pri-
rėngia Gyveniman. Jis patepa ir sutvirtina jį
šventais aliejais; ir suteikia geriausiąjį žmonių
Draugą bendron kėlionėn. Jis, Trejybės vardan,
sutvirtinęs krikščioniškąją sielą, paveda ją an-
gelų bendrijai. Ir, apsigrižęs, laiko pamaldas ir
lydi jos lavoną į pašvęstos žemuzės vietą, kapi-
nės, kuriose ilsisi ramybėje su vilčia prisikelti
Paskutinėje Dienoje.

Jis, įrengtas Kristaus kunigyste, užžengia au-
kos kalnan. Jis yra Amžinasis Kunigas. Jo au-
kūras yra Kryžius, jo aukavimas yra Dievas-
Žmogus. Jis, susivienijęs Kristuje, širdy jun-
gia savo ir visų maldas ir troškimus ir meldžia
užtarymo už visus. Tas visa per Oblaciją pasie-
kia Aukštybių sostą. Nekruvina auka vaizduoja
Kraujo Auką. O Teisingumas lieka patenkintas.
Ir atsiveria Gailestingumas. Gi kunigas nužen-
gia gausiomis palaimomis visiems.

Čia tai kunigas. Jis, niekada nepamiršdamas
savo pareigų Evangelijos tarnyboje, aukoja savo
gyvenimą ties Nukryžiuotojo aukuru. Gi jo gy-
venimas prasidėjo toje atmintinoje dienoje, ku-
rioje palaiminimu uždėjo nekaltąsias pateptas
savo rankas ant tavo galvos; ir tas jo gyvenimas
baigsis, kai kitas aprens jį purpuriniu aukos
rūbu ir nebekrutamus jo pirštus prispaus auksi-
nės taurės aplinkui. Juoba! bet gi ne! Ir "jura-
vit Dominus, et non poenitebit eum: *Tu es sacer-
dos in aeternum.*" (*Ps. CIX, 5*).

JURGIS BLEIZGYS,

narys L. Vyčių 25 kp., įžymus vaidila ir koristas (teno-
ras). Per L. Vyčių pirmąjį naujų narių vaju jis prirašė
daug naujų narių prie kp. Daug pasidarbavęs nuo pat
kuopos susiorganizavimo, o ypatingai scenoje. Jubilėjaus
komisijos narys

Pastabos ir Apžvalga.

Daugiau disciplinos.

Nedisciplinuotas žmogus yra vergas. Iš jo didelių darbų nėra ko tikėtis, nors gabumą ir talento nestigtų.

Nedisciplinuoto žmogaus niekas negerbia. Jis kitų pašiepiamas, niekinamas.

Tą patį galima pasakyti ir apie draugiją ar organizaciją. Kai nėra disciplinos, susiklausymo, negal būt pažangos, negalima tikėtis, kad kiti skaitytūs ir gerbtų.

Vyčiai iki šiol tą suprato ir užtai jie, kaip idėjinė organizacija, iki šiol stipriausia išsilaikė. Disciplina privalo būt ir toliau. Nariai, kurie bendros organizacijos disciplinos nesilaiko, tur būt sudrausti. Jie pažemina Vyčių vardą, padaro jį pašaipos daiktu kitų akyse.

Disciplinos pirmoj vietoj nenori laikytis kai kurie pašaukti ir nepašaukti menininkai.

L. Vyčių 25 kp. jubilėjus.

Š. m. kovo 15 dieną 25-ji kuopa, Cleveland, Ohio, sulaukė 10 metų gyvavimo ir darbuotės sukaktuvių. 25-ji kuopa visą gyvavimo laiką buvo viena gausingiausių, veikliausių kuopų. Jos gyvavimo dienas padarė skaiščiomis ir vaisingomis gausus būrys šviesaus, susipratusio jaunimo. Nors pirmieji to būrio vadai ir darbuotojai pasisklaidė į įvairias šalis, tačiau jų vietas užėmė nauji, energingi, patyrę jaunuoliai, kurie Vyčių idėjas, obalsius skelbia kitiems ir vaisingai darbuojas tautos ir bažnyčios gerovei.

Šiame numeryje pradedama spausdinti 25 kp. dešimt metų gyvavimo ir darbuotės apžvalga. Iš jos kiekvienas pamatys, kiek tos kuopos nuveikta, kėno veikta ir kaip veikta. Manom, kad ne vienai kuopai bus iš ko pasiimt pavyzdžių ir planų bei turinio savo darbuotei.

25-tai kuopai linkime gyvuoti daugybę metų. Linkime į kuopos narių eiles sutraukt visą vietos lietuvių jaunimą, įkvėpt tautos meilės ir padaryt jį naudingą sau, naudingą visuomenei.

Laimingos kloties! Ilgiausių metų!

Dvasios Vado išleistuvės.

Š. m. balandžio 15 dieną, "De Grasse" laivu, L. Vyčių Centro Dvasios Vadas kun. Dr. Ig. Česaitis išvažiavo tėvynėn Lietuvon.

Vyčių organizacija jo asmeny nustojo didelio organizatoriaus, dvasios vado ir prieteliaus.

Jis yra asmuo, kurs moka kitus traukti į darbą, jis apie save sudaro nuoširdžią, malonią draugiją. Į visus gyvenimo šiurkštumus, kliūtis,

sunkenybes jis reaguoja optimizmu, šypsena, švelnumu ir tomis ypatybėmis suvirina gyvenimo rūdis, grumstus, kurie dengia kelius prie darbo, prie idealo.

Jis didis žmonių mylėtojas. Tai ypač teko patirt jaunimui—Vyčiams klausant jo kalbų, paskaitų, skaitant jo raštus. "Jaunime, atmink savo vardą, savo garbę!"—štai jo obalsis. Jo raštai, skiriami jaunimui, kupini meilės, nuoširdumo, tendencijos pasiekti jaunimo širdį ir ją kelt, vest prie aukštų idealų, viliot į darbą.

Del to suprantamas yra liūdesys, kuris atsidaro jam išvažiuojant. Ypatingai apgailauja Vyčiai.

Bet jis žadėjo neužmiršti. Pasiklausęs tėvynės girių, još pilių kalbos, jis per raštus neš ir mums jų atbalsius.

Jis riš mus gyvais ryšiais su Lietuva.

Laimingos kloties brangioj tėvynėj—Lietuvoj!

Redakcijos atmainos.

Vieton Mato Zujaus, išvažiuojančio Lietuvon, "Vyčio" redaktorium lieka stud. Mikas Bagdonas, L. V. Centro Pirmininkas.

Sudie!

Vėl prisieina tarti Sudie!

Jaučiu, kaip visos širdies ir dvasios stygos ima temptis.

Pusantrų metų darbo pačiam Vyčių darbuotės Centre—"Vyčio" redakcijoje, arti surišo su visom kuopom, su visu Vyčių judėjimu.

Išvažiuodams Lietuvon visai nemanau nutraukt ryšių su Amerikos lietuvių jaunimu—Vyčiais. Anaiptol! Kiek tik bus galimybės, seksiu jų gyvenimą, kaip sekiau pirmąjį kartą ten išvažiavęs, rašysiu į organą žinių iš tėvų žemės, ką ir kaip veikia Lietuvos jaunimas, ypač Vyčių bendraminčiai pavasarininkai. O pasitaikius tinkamai progai, stengsiuos vėl atvažiuot ir kartu padirbėt mūsų brangiai idėjai, mūsų aukštiems tikslams.

Sako, kalnas su kalnu sueina. O mes, žmones, kurgi nesueisim. Tuos pačius veidus, ką vakar, užvakar matei Chicagoj, Clevelande, Bostone ir kitose lietuvių kolonijose, už savaitės kitos išvysi Kaune, Palangoj, ar Klaipėdoj. Vyčiai, tarsi, sudaro vieną malonią, meilią šeimyną, kurios nariai susitikę namie, ar svetur labai nuoširdžiai sveikinas ir draugauja. Šitas netrūkstantis ryšis teikia dvasios jėgų skirtis iš būrio ir leistis kelionėn.

Dirbau taip, kaip išmaniau, kaip išrodė geriausia. Žinau, kad laikantis linijos, kartais įsi-
pykstama ne vien idėjos priešams, bet ir "saviš-

PAULINA GLUGODIENĒ,

narė L. Vyčių 25 kp. ir įžymi scenos mėgėja, buvusi koristė (alto). Ji daug yra pasidarbavusi 25 kp. ir toliaus neatsisako darbuotis. Viena pirmutinių narių ir darbuotojų.

kiams." Gal teko tuo žvilgsniu kai kam įgrįsti, tai noriu, kad jiems palengvėtų, širdis atsileistų.

Vyčiams ir visiems idėjos draugams, bendradarbiams iš visos širdies velinu geros kloties ir gausiausių Dievo malonių darbe, siekimuose!

Ik pasimatymo!

Jūsų

MATAS ZUJUS,

"Vyties" Ex-redaktorius.

TIESOS ŽODŽIAI APIE ALKOHOLĮ IR ALKOHOLINIUS GĖRALUS.

(Nors Am. Jungtinėse Valstybėse yra įvesta prohibicija, tačiau girtuokliavimas nesiliauja. Jis dabar plinta labai baisioji, pavojingoji formoj, kadangi daugiausia vartojama "namų darbo"—mūnšainė-samagonka. Šita mūnšainė griaua sveikatą ne vien suaugusių, bet nuo jų eina ir prie jaunosios kartos. Ateitis išrodo liūdna.

Del to dedam šį raštą, kuriam trumpai, glaustai išrodyta alkoholio kenksmingumas. ("V." Red.).

1) Gėralai, kurie turi savyje alkoholį, kenkia sveikatai. Jie yra pavojingi, nes ir su saiku jų vartojimas dažnai veda prie girtuoklystės; ne-

veltui senovėje alkoholinius gėralus vadindavo "nugirdančiais"; na, ir mokslas negali nurodyti tą alkoholio saiką, kurs nekenktų kiekvieno žmogaus sveikatai.

2) Aštrus užsinuodijimas alkoholiu (smarkus nusigėrimas) gali pasibaigti mirtimi. Rusijoje mirdavo nuo *nusigėrimo* daugiau, kaip 6 tūkstančiai žmonių per metus, tai yra ant vieno milijono gyventojų Rusijoje miršta 55 žmonės; Vokietijoje—12, Prancūzijoje—11.

3) *Degtinė*, kurioje randasi 40 nuošimčių alkoholio, padaro ypatingai didelę blėdį, erzinančiai veikdama į pilvo plėvę ir kitus vidaus organus ir iššaukdama greitą pasigėrimą. Bet ir daug silpnėsi alkoholiniai gėralai, kaip *alus*, *vy-nas*, kurių paprastai daug išgeriama, pragaistingai veikia į žmogaus sveikatą ir pagamina visas alkoholizmo pasekmes; apie tai vaizdžiai liudija patyrimas tų šalių, kuriose išdirbama alkoholiniai gėralai, ir didelis aludarių mirtingumas.

4) Alkoholiniai gėralai užvislabiausiai kenkia vaikų kūnui. Žinomi yra atsitikimai, kuomet vaiko pasigėrimas baigdavosi mirtimi. *Vaikų šaišinimas alkoholiniais gėralais yra lygus nusi-žengimui.*

5) Alkoholiniai gėralai *nešildo* nušalusio; šilumos jausmas, kurs kyla pas žmogų alkoholio išgėrus, atsiranda nuo to, kad kraujas metasi į odą ir pilvą, tuo tarpu gi pati kūno šiluma ne didėja, bet sumažėja, ką aiškiai yra parodęs mokslas.

6) Alkoholiniai gėralai pas sveiką žmogų *ne-padidina noro valgyti*; kas jaučia reikalą gerti "del apetito," tai tuom parodo, kad jis yra nesveikas: turi pilvo slogą ar jau bepradėjusį įsivrauti alkoholizmą.

7) *Alaus maistingumas* yra visai menkas. Kad su alaus pagalba numalšinus alkį, reikėtų taip daug jo išgerti, kad iš to sveikatai kiltų tikriausias pavojus.

8) Alkoholiniai gėralai be laiko *sendina* žmogų, suteikia jam *biaurių* išvaizdą: veidas išpurs-ta, pasidaro raudonas ar įgauna žemės spalvą, kojos sutinsta, apskritai, visas žmogus nutunka.

9) Alkoholiniai gėralai, nors jų ir neperdaug tevartojama, silpnina kraujo atsispyrimą prieš *užkrečiamąsias* ligas, ir delto žmogus, kurs alkoholinius gėralus vartoja, greičiau susergera chole-*ra*, karštlige ir t.p.; be to, gerentieji sunkiaus pasveiksta ir didesnis jų skaičius numiršta, negu negeriančių, kurie susergera tomis pačiomis užkrečiamomis ligomis.

10) Dažnesnis alkoholinių gėralų vartojimas gamina žmogui *sunkias* svarbiausiųjų *vidaus kūno dalių* (*kepenų, širdies, inkstų*) ligas ir neretai

ALESĖ BALTRUŠAITĖ,

narė L. Vyčių 25 kp., kuri iš mažų dienų jau darbavosi šioje kp. Maža būdama sceną puošė deklamacijomis, dabar ji yra gambiausia vaidila L. Vyčių 25 kp. ir visoje Clevelando kolonijoje. Koristė (alto) ir iš mažų dienų dalyvauja kore.

Pastaroji veikėja taip yra pamylėjusi Vyčių veikimą ir jų idealus, kad net ketvirti metai eina kp. nutarimų raštin. pareigas. Dešimt metų kp. gyvavimo sukaktuvių iškilnių rengimo komisijos narė.

—mirtį. Alkoholizmas padeda *džiovai* įsigalėti ir daugina *džiovininkų* mirtingumą.

11) Alkoholinių gėralų vartojimas, nekalbant jau apie girtuoklystę, apskritai imant, trumpina žmogaus gyvenimą ir didina *mirtingumą*, ką neužginčijamai parodė Anglijos apdraudžiamųjų draugijų statistika; asmenys taip vadin. alkoholinių profesijų (degtindariai, aludariai, smūklių užlaikytojai, jų tarnautojai ir k.) sulyginant miršta anksčiau, negu kitų rūšių darbo atstovai.

12) Alkoholis yra nuodai *smagenims*: geriantieji dažnai serga nuomariu, proto ligomis ir alkoholine silpnaprotybe.

13) Alkoholis įneša *šeimynon* neturtą ir *iširimą*.

14) Alkoholis sužadina blogus palinkimus:

geriantieji yra linkę *paleistuvystėn* ir *lošiman iš pinigų*.

15) Alkoholizmas yra dažniausia priežastis *savyžudyščių*.

16) Alkoholiniai gėralai sukelia nedorus, gyvuliškus geidulius ir užmigdo protingą žmogaus valią: nusizengimai prieš tikėjimą, dorą, vyriausybę, užpuldinėjimai ant žmonių ir užmušimai daugiausiai atsitinka girtų ir girtuokliaujančių tarpe. *Alkoholis pripildo kalėjimus*.

17) Alkoholiniai gėralai *silpnina* žmogaus *kūno jėgas*, didina nuovargį, mažina darbo vertybę ir podraug uždarbį.

18) Alkoholis yra vyriausioji priežastis, kuri gamina *nelaimingus atsitikimus* fabrikuose, dirbtuvėse, ant geležinkelių; taip pat jis būna priežastimi gaisrų ir visuomeninių priepuolių.

19) Alkoholis neturtan įtraukia tautą.

20) Idijotai (silpnapročiai), sergantieji nuomariu, užkietėję piktadariai, mergos—paleistuvės—tai vis daugiausiai *girtuoklių vaikų*. Tėvų girtuoklystė būna priežastimi liguistumo ir didelio mirtingumo pas jų vaikus, o podraug šeimynų nykimo ir tautos išsigimimo. *Žmogaus gi išgelbėjimas; šeimynos gerovė, tautos laimė—tikrai blaivybėje*.

Kat. Dr. "Blaivybės" leidinys.

JURGIS KUZAS,

vienas pirmutinių 25 kp. narių. Jis ar tik nebus vienas iš tų, kuris daugiausiai išbuvęs kp. valdyboje. Ilgą laiką yra buvęs kp. išdin. ir dvejus metus ėjo kp. pirmin. pareigas ir daug pasižymėjęs plunksnos darbais, o šiais metais jis eina kp. teatralės ir dešimt metų kp. gyvavimo paminėjimo rengimo komisijos nario pareigas ir taip pat yra didis scenos mėgėjas, koristas (basso). Uoliai dalyvauja ir kitose katalikų draugijose, užimdamas valdybose įžymias vietas, dažniausia pirmininko arba raštininko.

L. Vyčių 25-tos Kp. 10 Metų Sukaktuvės.

Prie kiekvieno svarbaus darbo, jei jis tinkamai atliktas, reikia laiko pasirengimui, tinkamų įrankių ir patyrusių žmonių, kurie sumaniai vestų tą darbą. Tada tokis darbas būna naudingas ir didelį progresą daro.

Tas pat yra žmonijos kultūriniam gyvenime.

Plėčiantis lietuvių spaudos žodžiui, kilo visoj tautoj brudėjimas, pradėjo rištis lietuviai į įvairias draugijas, nes permatė, kad tik rišantis į kruvą bus galima sėkmingiau dirbti.

Laikui bėgant, pasirodė, kad atskiriomis grupelėmis ir grupėmis nebus galima tinkamai vesti tautos įžymesnius darbus pirmyn. Tarpe pažangesnių žmonių kilo ūpo, kad reikia visai tautai rištis į krūvą.

Pradėta organizuoti Amerikos lietuvių katalikų jaunimas. Clevelando pažangesnioji jaunimo dalis permatė tą svarbų darbą ir suorganizavo kuopą arba skyrių, kuriam teko Nr. 25.

Dabar apvaikščiojama dešimts metų kuopos gyvavimas.

M. V. Ardzis.

LIET. VYČIŲ 25-TOS KP. DEŠIMTS METŲ GYVAVIMO DARBUOTĖS APŽVALGA.

Kadangi Clevelando katalikų darbuotojų tarpe atsirado mintis, kad neorganizuotiems nebus šviesi ateitis ir neorganizuotam jaunimui negalima veikti tautos įžymesnių darbų, nuspręsta organizuoti L. Vyčių kuopą. Pasitarus su vietiniu klebonu, kun. Halaburda, paraginus bažnyčioj—14 d. kovo, 1915 m., parapijos svetainėj, susirinkęs būrys jaunimo suorganizavo Vyčių kuopą, kuri gavo numerį 25-tą. Iš karto susirašė 38 nariai.

Pirmieji kuopos nariai ir darbuotojai: Dvasios vadas—kun. J. Halaburda, Pirm.—M. Ruseckas, Vice-pirm.—A. Staseliūnas, Nut. rašt.—J. Sakalas, Fin. rašt.—B. Skripkauskaitė (Žitkienė), Izdininkas—F. Saukevyčia, Izdo glob.—S. Bagdziūniūtė, St. Pašaveckas, Maršalka—A. Kuzas. Pirmi organizatoriai, M. Ruseckas, M. Šimonis, V. Greičius, J. Sakalas, Bronislova Skripkauskaitė, sesutės Sofija ir Ona Bagdziūniūtės ir visa eilė kitų. Susispietus gabiausiam Clevelando jaunimui į L. V. 25-tą kuopą, prasi-dėjo darbas. Augant kuopai nariais, plėtėsi vis-sas veikimas. Suorganizuotas kóras, kuriam vadovavo narys V. Greičius, baigęs Valparaiso Universitete muzikos skyrių. Esant kuopoj gabių scenos mėgėjų teatralis skyrius pradėjo veikti. Vadovavo M. Ruseckas, M. Šimonis ir B. Skrip-

kauskaitė. Jauna kuopa ir silpna būdama finansais—siuntė 2 atstovu, J. Sakalauską ir M. Šimonį, į L. Vyčių Kongresą Chicago, Ill., kad susipažinus su Amerikos lietuvių jaunimu ir Vyčių judėjimu. Atstovai parvežė svarbių žinių. Suspažindino plačiau su organizacijos idėja, tuo įnešė daugiau energijos veikime.

Pirmais, 1915 metais, po 9-nių mėnesių gyvavimo, susilaukė kuopa 200 narių. Per tą laiką atvaidino didesnių veikalų savo ir parapijos nau-dai, kaip tai: "Litvomanai," "Lizdas Naminio Liuto," "Karės Metu."

Kuopa dirbo ne vien savo ir parapijos nau-dai, bet patarnaudavo ir kitoms draugijoms.

Vakarūs atlikdavo su įvairiais programais, kaip tai, vaidinimais, koncertais ir t. p. Tapo įsteigtas knygynėlis; buvo surengta 4-rios viešos prakalbos. Kalbėtojais buvo J. Kaupas ir A. Račkus. Dalyvavo nekurių draugijų apvaikščiojimuose su dainomis. Prisi-dėjo prie pirmos Vyčių parodos, kuri buvo surengta Worcester, Mass. Buvo surengę keletą įvairių šeimyniškų vakarėlių. Nuo 1-mos d. kovo 1915 m., iki 1-mai d. sausio 1916 metų kuopa turto turėjo 207 dol. 22 c.

1916-ti Metai.

Valdyba: Dvasios vadas—kun. J. Halaburda, Pirm.—Ona Žvingiliūtė, Vice-pirm.—M. Šimonis, Nut. rašt.—J. Sakalauskas, Fin. rašt.—Br. Skripkauskaitė (Žitkienė), Izdininkas—F. Saukevyčia, Izdo globėjai—Sofija Bagdziūniūtė, St. Pašaveckas, Knygius—J. Vilimas, Maršalka—J. Povytonis, Teatro komisija—M. Ruseckas, M. Šimonis, Dainų mokytojas—V. Greičius.

Šiam būriui vedant, o gelbstant visai eilei kitų energingų narių, kuopos veikimas sparčiai žengė pirmyn. Vaidinta keletas veikalų, iš įžymesnių: "Genovaitė," "Daktaras iš Prievartos," "Kontribucija," "Grafas Kaimiečio Bernų." Rengta savo ir kitų draugijų naudai. Dalyvavo tūlų draugijų apvaikščiojimuose su dainomis. Mišrus kóras davė koncertą miesto Wade parke. Į Lietuvos Vyčių 4-tą Kongresą siuntė atstovą M. Rusecką. Nepamiršta nė kitų reikalų, nes dviejų metų bėgyje paaukavo virš \$60.00 ir nariai daug dirbdavo visuomenės ir Lietuvos reikaluose. Buvo surengta eilė prakalbų. Kalbėtojais buvo pakviesta Al. M. Račkus, K. Pakštas, L. Šimutis, ir buvo keletas įvairių vakarėlių. Kuopa stovėjo tvirtai nariais ir turtu. Narių buvo apie 300, turto turėjo virš \$126.00.

ELŽBIETA JANUŠAITIENĒ-PAULIUKIŪTĒ,

narē L. Vyčių 25 kp., kurioj priklauso nuo pat susiorganizavimo ir yra daug pasidarbavusi šiai kp. Per ilgus laikus ji yra dainavusi Vyčių kore (alto).

1917-ti Metai.

Šių met kelių mėnesių kuopos užrašai yra dingę, tai nebus galima pilnai viską sužinoti. Bet įžymesnis kuopos veikimas galima buvo surasti.

Iš įžymesnių veikalų statyta S. Bagdžiūniūtės (Sakalienės) verstas istorinis veikalas "Živilė." Statyta miesto įžymiam Prospect teatre ir gerai atliktas. Antras įžymus istorinis veikalas "Mirga." Kitoms draugijoms bei įstaigoms surengta keletas vakarų. Surengta vienas viešas piknikas ir keletas išvažiavimų.

Įstojus Jungt. Valst. į pasaulinį karą, būrys jaunimo stėjo į kariuomenę. Likusieji rengė išleistuves ir dėjo daugiau energijos į visą veikimą.

Siuntėm atstovus į 5-tąjį L. V. Kongresą ir tais metais virš \$100.00 aukavom L. Vyčių spaustuvei. Muzikos šaka su dainomis irgi veikė gana gerai.

Nesunku yra ir didelis darbas nuveikti, kaip yra jėgų. Kuopoj buvo gausus būrys energingo jaunimo ir rėmėjų. Tuomi laiku daugiausia veikė M. J. Šimonis, J. Sakalas, K. Štaupas, A. Žaliaduonis, V. Runta, J. Kuzas, V. Gudynas, J. Šeštokas, J. Kilikauskas, A. Staselūnas; sesutės S. ir O. Bagdžiūniūtės, sesutės O. ir V. Žvingilūtės, sesutės M. ir Al. Baltrušaitės, B. Skripkauskaitė ir visa eilė kitų narių.

Kuopa stovėjo tvirtai nariais ir finansais.

1918-ti Metai.

Valdyba: Dvas. vadas—kun. J. Halaburda, Pirm.—Ig. Sakalas, Pagelb.—V. Gudynas, Prot. rašt.—S. Bagdžiūniūtė, Fin. rašt.—A. Žaliaduonis, Izdin.—V. Runta, Izdo glob.—K. J. Povylo-nienė ir Ad. Černiūtė. Tvarkos prižiūrēt.—K. Žilinskas, Vaidinimų komisija—M. J. Šimonis, J. Kanaverskas ir Al. Kanaverskas, Dainų mokyt.—V. Greičius. Šiais metais kp. teko daugiau darbo, negu visais praėjusiais metais. Vienas svarbiausių, tai surengimas L. Vyčių 6-to Kongreso. Per tris vakarus buvo rengta programa, o kur visi kiti prirengimai. Pirmam vakare išpildyta koncertas su dainomis. Dalyvavo mišrus vyrų koras, kvartetai, duetai, solai; delegatų prakalbos. 2-ram vakare ėjo istorinis veikalas "Mirga." 3-čiam—delegatams vakarienė ir šokiai.

Keletas vakarų surengta kitoms draugijoms, L. D. S. apskričio suvažiavimui ir keletas lietuvių tautinėms iškilmėms. Surengta keletas prakalbų, 2 piknikai ir 2 savybės išvažiavimai.

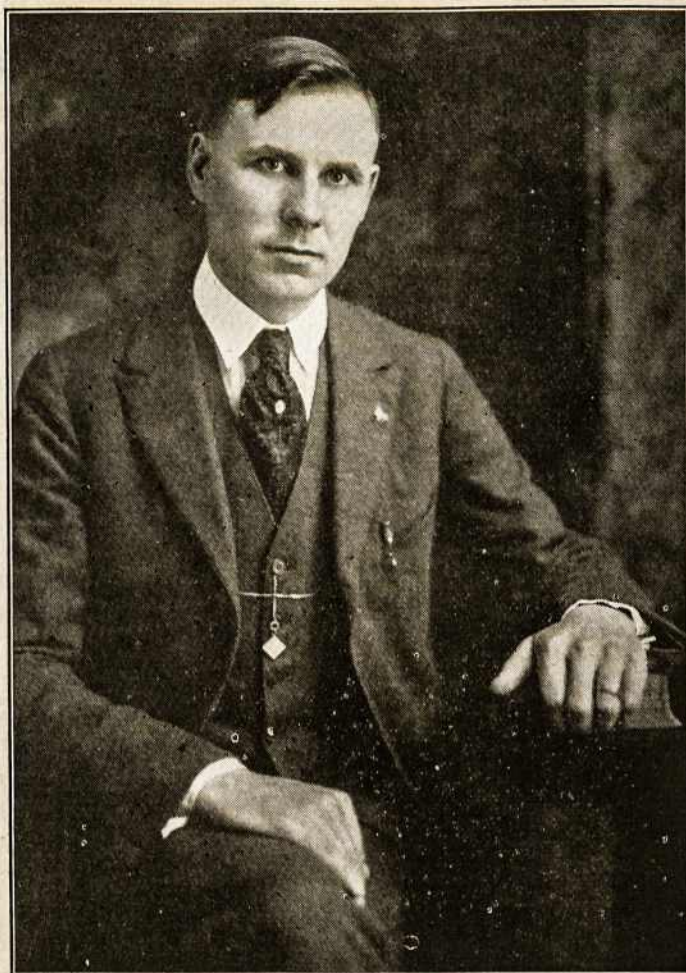
Žymiai prisidėta amerikoniškose miesto parodose su kitomis draugijomis atstovaujant Lietuvių tautą. Didysis pasaulinis karas buvo įsisiūbavęs visu smarkumu. Narij po nario vis traukė iš kuopos. Jie stėjo po Dėdės Samo vėliava.

MARTYNAS ARDZIJAUSKAS,

narys L. Vyčių 25 kp. ir nepailstantis jos darbuotojas nuo pat susiorganizavimo; jis daug kartų ėjęs kp. valdybos nario pareigas, kaip tai: izdin., teatralės komisijos ir daug yra prisidėjęs finansais organizacijos gerovei kelti (Vyčių Org. spaustuvei davęs paskolą). Scenos mėgėjas, koristas (tenoras) ir šiais metais eina teatralės komisijos nario pareigas. Jis ir kitose draugijose užima valdybose vietas, dažniausiai raštin. Kūriny—"Kontribucija" vaidins Profesoriaus rolę.

ALEK. BANYS,

narys L. Vyčių 25 kp., didis jaunimo žadintojas, Kat. Federacijos 22 Skyriaus pirm., ir tam skyriui jau šeši metai pirmininkauja. L. Vyčių 92 kp., Niagara Falls, pirmas organizatorius.

1919-ti Metai.

Valdyba: Dvasios vadas—kun. V. Vilkutaitis, Pirm.—Pr. Ribinskas, Pirm. pagelb.—V. Runta, Nut. rašt.—P. Sadukas (vėliaus J. Kvederas), Mokesčių rašt.—A. Kulbickas, Išdininkas—J. Kuzas, Izdo glob.—J. Brazaitis, F. Gaižutis, Tvarkdarys—J. Sadauskas. Dainų mokyk.—V. Greičius, Teatrų mok.—M. J. Šimonis.

Pasibaigus pasauliniam karui, daug tarnavusių jaunų vyrų kariuomenėje grįžo namo, tuomet įžymiai Vyčių jėgos ėmė stiprėti—sulaukta daug energingų darbuotojų. Turint nemažą skaičių gabių narių, kuopa daug veikė. Iš darbų galima žymėti bent šie: atidaryta Lietuvių mokykla, rengta paskaitų-diskusijų, dalyvauta su dainomis Lietuvių Dienoje, vaidinta veikalai ir patarnauta šioms draugijoms: Aušros Vartų Moterų Dr.-jai, Šv. Juozapo Dr.-jai ir S. L. R. K. A. 50 kp.

Įrengta pikninkas ir koncertas, vienas įžymus savybės išvažiavimas, bendras trijų Vyčių kuopų Clevelando, Akrono ir Detroit, Mich. Kalbamojo išvažiavimo daugumas neužmirš, nes tai buvo vienas įžymiausių Vyčių išvažiavimų! Daug narių dirbo Lietuvos Raudonojo Kryžiaus naudai ir kitose labdarybės ir kultūros organizacijose. Siūsta du atstovai į L. Vyčių Seimą Pittsburgh, Pa.—J. Jonuška ir M. Mačiūtukė. Generolo Žukausko Kardui surinkta \$30.84. Rengta pora savybės vakarėlių. Vaidinta įžymus muzikalis veikalas "Girių Karalius," kuriam vadovavo muz. Greičius.

Ši metą, dėka darbšties nariams, kuopa pakilo pinigais iki \$500.00. Turint pinigų ir įžymių darbščių narių, kuopai vykdavo ir įžymus darbai atlikti.

(Bus daugiau)

Stella Maris.

The Will of God to Follow.

(Dedicated to my Friends).

The fever left Virgie Vale so weak that it was an effort to turn her head on the pillow, and her first sign of interest in the life coming back to her was wonder at the intense stillness. The nurse moved as if shod with velvet, and the window that creaked so annoyingly all through the first irritable stage of her illness, moved back and forth without a sound.

"How very ill I have been!" she thought, as she glanced at her thin white hands, which she felt no inclination to lift from the bed. "That must be the reason every one is so still, and no one speaks to me."

Then she slept, awakened, ate a little, and slept again, with the knowledge that life and strength were coming back to her. But the dreadful quiet which shut her in perplexed her.

"I must ask Doctor Williams how long I must lie here with no one to talk to. I am certainly better and stronger this bright spring morning."

The young girl was lying with her face to the creaking window, which had been opened to let in the fresh air. The branches of an apple tree, full of pink, unopened buds, almost filled it. She thought of the chattering wrens that had a nest in the branches the year before, and hoped they would come back again.

"They were such noisy company in the mornings, but what a relief their shrill songs would be now. They always treated me to a perfect carnival of song at daybreak, no matter how badly I wanted to sleep."

Suddenly she raised herself in the bed, and a strained, tense expression came into her eyes. On the nearest branch was a bird, evidently singing in a perfect abandon of ecstasy. And she could not hear him!

This then was the life she had come back to, and for which she had been so grateful! When the doctor came, he tried to comfort her, telling her that as strength returned, she might regain her hearing in some degree; but she turned away and refused to be comforted.

The spring days lengthened, and returning health brought with it strength to endure; but Virgie repelled all kindness and sympathy.

"Why should I pretend to enjoy seeing any one, or why should people endure trying to talk to me? It is so distressing for them to shout

at me, and it cuts me to the heart when they smile at my mistakes. It only makes me more miserable than I am. I must endure living, but I can make no pretense of enjoying it."

"But, just think," wrote a friend, "how much worse it would have been for you if the fever had left you blind. You can at least look out over the earth and enjoy its beauties."

"It does not help me to know it is worse to be blind," she answered. "I pity all sufferers; but forever pressing on me is this horror by night and by day—that I am forever alone. Everything that moves around me moves as in a nightmare. I never succeed in shaking off this feeling of unreality. Let me alone, that I may learn to bear this as best I may in solitude."

So one by one her friends withdrew. The deaf girl seldom left her home, and invited no one to visit it. There were many who pitied her, but knew of no way to reach her; and as the time flew by, they forgot her, even as she wished to be forgotten.

* * *

It was another day in early spring, some years later, when Virgie walked down the street of the village. She noticed the swelling buds on the lilacs, the tender green of the newly springing grass, and, with a pang, the pink buds on the apple trees. These buds were so associated with her memory of the day when she first learned of her deafness, that she almost wished they would not bloom where she must see them.

With bitter thoughts, Virgie passed on down the street. Near the end of it stood a little house, small and shabby, and she remembered that just the day before there had been a poor little funeral from it.

"Some one who was needed and will be missed," she thought, "while I live on."

"Will you come in here a moment?"

It was the doctor's daughter who spoke, and Virgie was glad to have her speak. Rosalie was one of the very few friends she could hear without much effort. She turned in at the gate, and entered the house.

In the course of their short chat, Rosalie said, "You are not without friends,—if you will let them love you. You have a good home, and do not have to go into the world to work. Think

more of your blessings, Virgie, and do not dwell so persistently on what you have lost."

The next day Virgie thought more about what her friend had said, and almost before she realized it, she was taking up her life where she had dropped it. Virgie forgot her deafness, her sensitiveness and loneliness as she put forth to use her other blessings.

"God has not forgotten me," she said afterward. "My life can never be what it might have been, but He has given me the strength to make the best of what is left. Though I dwell in the land of silence forever, it shall be a land of hopefulness and love. Dear Lord, grant me strength to bear my cross patiently!"

Norwood, Mass., 2-25-25.

Nauji Raštai

"Kardas," Lietuvos kariuomenės karininkų laikraštis. Eina du kartu į mėnesį. 1925 m. Nr. 1, 2, 3, 4 ir 5.

"Kardas" stato sau uždavinių:

"1. Tvirtinti kariuomenėje tėvynės meilės jausmą ir vesti kariuomenę prie tėvynės gynėjo idealo;

"2. Padėti karininkams suprasti savo pareigas ir lavintis specialybėje;

"3. Skiepyti karininkams karo meno ir kariškos tarnybos pamėgimo jausmą, populerizuoti karininkų dvasios, proto ir kūno lavinimo darbą."

Ir t.t. ir t.t.

Siekiant šitų uždavinių, "Kardas" bus priemonė. Jame spausdinama patriotiniai straipsniai, karo mokslo dalykai, bibliografija ir kritika, beletristika ir poezija, kad liuosu nuo užsiėmimų metu kariai turėtų ko pasiskaityti.

Be to, "Kardas" puošiamas iliustracijom, vyriausybės atstovų, visuomenės darbuotojų bei pasižymėjusių karių atvaizdais.

Leidžia Karo Mokslo Draugija.

Kaina metams 48 Litai, pusmėčiui—25 Litai.

Vienas technikos studentas labai mylėjo vieną medicinos studentę, kuri jo visai nemylėjo. Kartą studentas susitiko tą studentę Laisvės Alėjoje ir prisipyręs kalbėjo jai apie savo didelę meilę. Studentei jo kalba labai įgriso, bet ji negalėjo įsimylėjusiu atsikratyti. Tada ji sako:

"Ar iš tikrųjų, tamsta, mane taip myli? Aš netikiu." Studentas jai atsako: "Mylimiausioji, aš galiu įrodyti, tik pasakyk, kaip!"

"Meilė yra tai vidaus liga, o tokias ligas mes, medikai, paprastai pažįstame iš liežuvių. Todel tamsta parodyk man liežuvį ir gerai užsimėrk, kad tamstos akys man nekliudytų liežuvyje meilę gerai iširti." Studentas tuojau išpildė savo mylimiausios prašymą, o ji tuo tarpu juokdamosi pabėgo į kitą gatvę. "Tr."

VIEŠBUTYJE.

— Gerbiamieji, ar blusų čia nėra?

— Nėra, ponuli! Ką jos čia ir veiktų! Blakutės joms čia gyventi neduotų.

Iš Lietuvos.

Kaunas. Einant Klaipėdos konvencija, šiomis dienomis galutinai sudaryta Klaipėdos uosto direkcija. Lietuvos vyriausybei direkcijoje atstovauja p. T. Norus-Naruševičius, Klaipėdos direkcijai—p. E. Borchertas ir Tautų Sąjungai—susisiekimo ir tranzito komisijai p. J. Kjelstrupas. Uosto direkcijos pirmininku išrinktas p. T. Norus-Naruševičius.

Bolševikai ruošias teroriui! Po paskutinių bolševikų-komunistų organizacijų likvidavimo įvairiose Lietuvos vietose (Mariampolėje, Vilkaviškyje, Kaune, Štaliuose, Panevėžyje) komunistų partija neteko daugelio savo žymesnių ir veiklesnių narių. Tai didelis Lietuvos komunistų partijai smūgis.

Kiek teko patirti, Lietuvos kompartijos Centro Komitetas Kaune, Maskvos komunistų Kapsuko ir Angariečio inspiuruotas, paskutiniame savo slaptame posėdy nutaręs pavartoti terorą prieš žymesnius valdininkus ir ypač prieš politinės policijos tarnautojus, kad atkeršytų už komunistų partijos persekiojimą ir pašalintų daugiausia kenksmingus jų partijai asmenis. Teroro aktams vykdyti esą pakviesti iš Maskvos čekistai—specialistai (bojeviki), kuriems pareikšta, kad nurodyti asmenys turi būti jų nužudyti. Teroro aktams vartojami revolveriai, bombos ir dinamitas.

Panašių priemonių komunistai ketina imtis ir kitose Pabaltijūrio valstybėse. "L."

Pirmasis aukštaičių regiono pavasarininkų kongresas. Šiemet birželio mėn. 19, 20 ir 21 dieną Panevėžy šaukiamas pirmasis aukštaičių regiono pavasarininkų kongresas. Be bendrų ir sekcijų posėdžių kongrese, bus dainų šventė, sporto olimpiada, rankų darbų paroda, demonstracija, bažnytinės iškilmės ir kt.

Prirengamieji darbai komiteto jau yra pradėti. Sporto šventės vedėju sutiko būti p. K. Dineika, dainų šventės vedėju ir jungtinio choro dirigentu bus p. A. Likerauskas, o jo padėjėju—kun. Butvila.

Nusausinta 15,000 hektarų. Pernai žemės ūkio ministerija įdrenavusi (nusausinusi dirbtinu būdu) penkiolika tūkstančių hektarų žemės. Prieš karą 1 dešimtinės įdrenavimas kainavęs 100—200 rublių, t. y. beveik tiek, kiek pati žemė.

Gaisrininkų nelaimė. Kovo m. 25 d. Rumšiškčiuose kilo gaisras. Jį gesinti buvo pasiūsti iš Kauno miesto gaisrininkų kamandos 2 automobiliai ir 1 savanorių gaisrininkų. Užgesinus gaisrą ir gaisrininkams grįžtant į Kauną apie 2 val. naktį vienas miesto gaisrininkų automobilis, 6 klm. nuo Rumšiškčių, važiuojant nuo kalno prie pasisukimo nukrito į šlaitą ir prislėgė 3 gaisrininkus: viršilą Sabaliauską ir eilinius Kavaliauską ir Fedosevą. Ištraukė jau negyvus. Be to, yra du sunkiai sužeisti ir du lengvai.

Klaipėdos surašinėjimo daviniai. Pirmutiniais surašinėjimo daviniais, Klaipėdos krašte yra 18,613 apgyventų gyvenamų namų ir 103 neapgyventų. Kitokių trobesių, palapinių, vežimų ir t.t. apgyventų 144, neapgyventų—242. Gyventojų skaičius siekia 66,678 vyrų ir 74,596 moterų, iš viso 141,274 žmonių. Žemės ir miško ūkių yra 14,339, pramonės įmonių—4,005.

Lietuvių persekiojimai Tilžėje. "Naujasis Tilžės Keleivis" rašo, kad paskutiniu metu laikų didvokiečiai įvairiais negirdėtais būdais vėl pradėję siausti prieš Prūsų ir Didžiosios Lietuvos lietuvius, vadindami juos pikčiausiais ir pavojingiausiais priešais, grobikais ir kt. Prūsų lietuvių prekybos įstaigoms paskelbtas boikotas, įvairiais būdais jie šmeižiami ir persekiojami. Prūsų lietuvių kova dėl savo buities esanti sunkesnė, negu kada buvusi.

JUOZAS BAČYS IR ONA KULIKAUSKAITĖ,

surišti moterystės sakramentu 1924 m. spalio 12 dieną šv. Kazimiero bažnyčioj Worcester, Mass.

Juozas Bačys yra L. Vyčių 26 kp. vienas pirmųjų narių, keturis metus ėjęs kp. izdininko ir keturis metus kp. pirmininko pareigas. Jam pirmininkaujant Vyčiai nusipirko nuosavą spaustuvėlę, kuri ir dabar gyvuoja. Taip pat yra gabus vaidila mėgėjas, kurio vaidinimu visi gėrisi.

Ona Bačienė (Kulikauskaitė) prie Vyčių stoji turėdama 14 metų amžiaus. Ji pasireiškė kaip gabi vaidila ir scenos srityj įinai uoliai dalyvauja. Ji scenos gabumais patarnauja Vyčiams, Darbininkams, Blaivininkams, Labdariams, Susivienijimo kuopai ir visoms katalikų draugijoms.

Jaunai porelei linkim laimingo gyvenimo ir neatlaidaus darbo su Vyčiais. L. V. 26 kp.

Kolonija mažamečiams nusikaltėliams. Teisingumo ministerija nori gauti Gintarų dvarą Šiaulių apskr. ir įsteigti ten sakytą koloniją.

Steigia kalėjimą. Teisingumo ministerija pirkė Bajoruose namą kalėjimui. Ten bus patalpinti kaliniai, skiriami apdirbti akmenims, kurių yra daug apylinkės laukuose.

Šiauliai. Š. m. I-III Lietuvių Tautininkų Sąjungos iniciatoriai sušaukė Šiauliuose steigiamąjį savo sąjungos susirinkimą. Vadovaujant p. A. Smetonai ir kitiems tautininkams buvo išrinkta valdyba ir įkurtas Lietuvių Tautininkų Sąjungos Šiaulių skyrius. Skyrius veikia. Š. m. kovo 29 d. Šiauliuose surengė paskaitą. Skaitė visiems žinomas asmuo prof. A. Voldemaras tėmoje: "Dabartinė Lietuvos padėtis ir jos partijos." Prelegentas savo paskaita visus suįdomino. Visiems įsmigo į galvą mūsų Vilniaus padėtis. Anti-Byras.

Pilviškis. Kliūbas "Šešupė." Pas mus Lietuvoje yra steigiami klubai, bet steigėjai tikslu klubų pilniausia nesupranta. Klūbe paprastai privalo būti skaitykla, biliardai, šakmatai ir tam panašūs d. Pilviškių Klūbe "Šešupė" nieko daugiau nesimato, kaip tik degtinė, alutis ir papirosai. Degtinę pardavinėja sumaišę su kavos cukorija. Ar tai yra leistina?

Š. m. kovo m. 29 d. ėjau pro virš minėtą klūbą. Purvyne vartėsi (gulėjo) pasiturys ūkininkas, kuris buvo nesenai išėjęs iš klūbo. Ar klūbo pardavėjas turi teisę tiek daug parduoti degtinės, nuo kurios tenka purvyne savo paveikslą palikti? Kokia mintimi vadovaujasi klūbo pardavėjas?!...

Ką tuo užsitarnauja pardavėjas ir kartu visi klūbo nariai?!... Negalima suprasti!... Jonų Jonas.

OKUPUOTOJ LIETUVOJ.

Būdai lietuviams ir gudams lenkinti. Lenkų valdžia paskyrė didelas sumas lenkų mokykloms Vilniaus krašte steigti. Gyventojai apklausinėjami tam tikrais lapais—deklaracijomis, kur ir kokių mokyklų reikią steigti. Tačiau šiems griežtai reikalaujant tik lietuvių ir gudų mokyklų, lenkai šėlsta ir grąso didelėmis pabaudomis ir mokesčiais. Be to, daugely vietų panašia prasme atsakytų deklaracijų valsčių ponai arba visiškai nepriiminėja arba priėmę panaikina, tuo norėdami paslėpti tikrus lietuvių ir gudų norus.

Mokslo draugija veikia. Kovo 15 d. Lietuvių Mokslo Draugija turėjo savo visuotinį susirinkimą. Skūstasi del tinkamo būsto stokos. Nutarta ieškotis būsto ir paruošti spaudai Vilniaus krašte surinktos dainos. Be to, draugijos dalykai pavesta ir toliau tvarkyti ikišioliniam jos komitetui su d-ru Basanavičium prieky.

Atėjūnus šelpia. Vilniaus valdžia nutarė suteikti po 10,000 zlotų (20,000 lt.) pašalpos kiekvienam lenkų karo kolonistui Vilniaus, Disnos, Dunilavičių, Trakų, Švenčionių ir Ašmenos apskrityse. "Tr."

—o—

SENOVĖS LIET. DAINA.

Duokit alaus, duokit alaus,
Kad neduosit alutėlio
Eisim namo!

Nuo alaus galva skaus,
Nuo midaus dar labiaus,
Kad kas duotų arielkėlos,
Ar nebūtų geriaus?

Kad duos—bus gerai,
Kad neduos—dar geriaus.
Linksma mano širdela
Ir be tos arielkos.

Užrašė Anti-Byras.

Šiauliai, 1925, kovo 25 d.

NESUPRATO NELAIMĖS.

Cirijakas, atėjęs į dirbtuvės kontorą kreipias į savininką.—Prašyčiau pono man algos pridėti. Dabar išlaidos padidėjo. Praeitą savaitę apšvedžiau.

Savininkas, tarsi širšės įgeltas, pašoko.—Mes neatsakom už mūsų darbininkų nelaimės, kurios įvyksta už dirbtuvės sienų.

—o—

IŠSIBLAŠKĖS.

Profesorius žmona—Kuriam tikslui tu degtukų ieškai?

Profesorius—Noriu savo elektros lempą užsidegti.

Kas Jaunimo Veikiama.

CHICAGO, ILL. L. Vyčių Centro Valdybos Dv. Vado išleistuvės. Įvyko š. m. balandžio 13-tą Atlantic hotel salėj. Dalyvavo apie 80 žmonių, artimųjų kun. Dr. Ig. Česaičio mokyklos suolo draugų, bendradarbių ir pažįstamų.

Po vakarienės sekė kalbų, linkėjimų, dainų, muzikos programos. Nuoširdžias ir gražias kalbas pasakė Dr. K. Pakštas, poni An. Nausiedienė, kun. Ig. Albavičius, Dom. Gustaitė—iš Detroit, Mich., J. Gedminaitė iš Springfield, Ill., Dr. Visgirda iš St. Louis, Mo. ir Matas Zujus.

Nuo Vyčių Centro įteikta dovana.

Dainų ir muzikalėj programoj dalyvavo pagarsėję Dzimdzi-Drimdzi dalyviai ir įžymus muz. komp. A. Počius. Dainos ir muzika giliai visus sujautrino, ypač ilgesiu ir liūdesiu padvelkė po "Leiskit į Tėvynę." Daugelis liūdėjo, kad nustoja brangaus asmens ir darbuotojo, o tas vienas, kuriam toj pačioj valandoj teko skirtis, liūdėjo, kad prisieina apleist meilius draugus, prietelius ir visus kitus, su kuriais teko keletą metų darbuotis.

L. V. C. Dvasios Vadas, kun. Dr. Ig. Česaitis ypač numylėjo jaunimą, Vyčius, ir tą meilę jis rodė savo kalbose, savo raštuose. Šią atsisveikinimo valandą jis taip pat neužmiršo jaunimo—Vyčių. Jiems tarė meiliausių, nuoširdžiausių žodžių. "Jaunime! neužmiršk savo vardo, savo garbės, neužmiršk savo tautos ir jos reikalų!"

Vakaro programą gyvai vedė stud. M. Bagdonas, L. V. Centro pirmininkas.

Iš viešbučio visi svečiai kun. Dr. Ig. Česaitį nulydėjo į stotį ir traukiniui pasijudinus griausmingai šaukė—Valio! Valio!

Kun. Dr. Ig. Česaičio asmeny Amerikos lietuviai nustojo įžymaus darbuotojo, organizatoriaus. Jaunimas nustojo didžio prieteliaus, patarėjo, mokytojo.

Laimingos kelionės! Laimingos kloties laisvoj tėvynėj! Drūtėjant jos dvasia, mes vieno teprašom: Neški tos dvasios ir mums! M.

KENOSHA, WIS. Vyčiai organizuojas. Keli metai atgal šioj kolonijoj gyvavo Vyčių kuopa, bet ji del stokos darbuotojų užmigo, išnyko.

Dabar kuopa organizuojas iš naujo. Pradžia jau padaryta.

Velykų dienoje, balandžio 12, vietos klebonui gerb. kun. S. Bystrais pasitarus su kai kuriais darbštesniais jaunuoliais, paskelbta prakalbos ir susirinkimas. Kalbėjo V. M. Stulpinas iš Chicagos—apie reikalingumą lietuviams organizuotis ir aktingai dalyvaut šios šalies politiniam gyvenime. Matas Zujus, "Vyčio" redaktorius, kalbėjo apie jaunimo reikalus, plačiau apsisistodamas apie Vyčių organizacija, jos obalsius, tikslus, darbuotę ir t.p. Paklausus, ar vietos jaunimas nor organizuotis, visų jaunuolių rankos pakilo aukštyn. Visi sutiko dėtis į Vyčių kuopą.

Čia pat išrinkta kuopos valdyba, į kurią įėjo: kun. S. Bystrais—dv. vadas, V. Mockus—pirmininkas, L. Juška—vice-pirm., Juozas Repinskis—raštininkas, J. Valauskas—iždininkas.

Apie šituos pradės spiestis kiti. Neužilgo bus išrinkti ir kiti valdybos nariai.

Pirmoj darbų eilėj, be abejo, eis suorganizavimas beisbolo kamandos (tymo), kuris turės plačią veikimo dirvą einant į rungtynes su Waukegano ir Chicagos beisbolininkais. Kenoshos jaunuoliai tur ambicijos išpliekti kailį ne tik Waukegano, bet ir Chicagos beisbolininkams. Ir jie, jei ne šiuosmet, tai kitą metą tą galės padaryt, nes jaunuolių yra, kai ažuolų, ir yra jau pasižymėjusių sporto dirvoj.

Yra vilties, kad šioj kolonijoj kuopa gyvuos ir ois tvirta. Jaunimą nuoširdžiai remia vietos kleb. kun. S. Bystrais, kurs visu atsidėjimu stengias aprūpint ne vien

dvasinius žmonių reikalus, bet ir tautinius. Ypatingai jam rūpi palaikyt jaunimą, kad jis neišsiblaškytų pas kitataučius ir nepragaištų lietuvių visuomenei ir bažnyčiai.

Atėjus rudenii numatomi įvairūs darbai, kaip tai: koncertų, vaidinimų, diskusijų rengimas ir kiti užsiėmimai.

Į darbą!

Raportieris.

NEWARK, N. J. L. V. 29-ji kuopa atbudo. Po ilgu "atostogų" pradėjo gyvai žengti pirmyn. Drąsiai galima sakyti, kad artimoj ateity bus įžymiausia kuopa visam N. Y. ir N. J. apskrity. Ženklas yra tas, kad gabesnis jaunimas stoja į L. Vyčių eiles ir pradeda darbą. Vainkinai jau pasiruošę žaisti Basket Ball, o merginos nei nemano atsilikti nuo vaikinų. Aplinkinės kuopos gerai padarys, jei pasiruoš, nes kai gaus pakvietimą stot į rungtynes, gal būt per karštą.

Gegužės 2-ą dieną L. V. 29-ji kuopa rengia balių. Bus puiki muzika, bus šokiai, žaidimai.

Lauksim svečių—jaunimo iš tolesniųjų kuopų. Laikas arčiau susipažint ir pradėt didesnį judėjimą.

Korespondentas.

CHICAGO, ILL. Mato Zujaus Išleistuvės. "Vyčio" ex-redatoriaus Mato Zujaus išleistuvės įvyko balandžio 23 d. Dievo Apveizdos parapijos svetainėje, kurią maloniai suteikė gerb. kleb. kun. Ig. Albavičius.

P. Zujui pagerbti buvo surengtas koncertas, kurį teikėsi išpildyti Chicago's lietuvių artistinės pajėgos—p-ia S. Saurienė, p-lės E. ir S. Brazaitės, p-ia E. Rakauskienė, p-as K. Sabonis, p-lė A. Šauliūtė, p-as J. Kudirka ir Dzimdzi-Drimdzi, p.p. Olšauskas, Dikinis ir Dineika. P-ui K. Saboniui ir p-lei A. Šauliūtei pianu akomponavo p-ia L. Sabonienė, o visiems kitiems, išskyrus dvi Dzimdzininkų daineles, kurioms pianu lydėjo p-lė F. Nausėdaitė,—akomponavo pianistas p. J. Sauris. Iš dalyvavusių programė sąstato galima spręsti, kad koncertas buvo itin turinings ir indomus. Ypač smagios nuotaikos suteikė Dzimdzininkų daina, specialiai p. Zujaus išleistuvėms parašyta.

Pr. Savickas, L. Vyčių Centro sekretorius, nuo Centro įteikė p. Zujui dovana—portfelį.

Galiausiai, garbės svetys M. Zujus tarė atsisveikinimo žodį. Kaip paprastai, kalbėjo nuoširdžiai, vaizdžiai ir išpūdingai. Nepasakė jis Chicagiečiams "sudiev," bet "ligi pasimatymo." Tas duoda mums vilties vėl išvysti Matą mūsų tarpe, besidarbuojantį jo numylėtiems obalsiams "Dievas ir Tėvynė."

Nors šios išleistuvės buvo rengiamos paskubomis ir netikėtai (mat, p. Zujus buvo ketinęs išvažiuoti apie gegužės pabaigą), vienok į šią pramogą jo draugų ir prietelių atsilankė gana skaitlingas būrys. Tai yra geriausias liudymas, kad Chicagiečiai, o ypač Vyčiai, pilnai įvertino p. Zujaus, kaipo visuomeninko, darbus.

Balandžio 25 d. vakare p. Zujus išvažiavo iš Chicagos Lietuvos linkui. Ligi pasimatymo! R.

NASHUA, N. H. Šiomet visi Vyčiai-ės iškilmingai atliko velykinę išpažintį. Į pagelbą mūsų kleb. buvo atvykęs kun. Kučas. Dvasios vad. atlaikė už narius šv. mišias ir pasakė pamokslą katal. jaunimui ir tėvams, nes daug ir tėvų kartu su savo vaikais buvo išpažinties...

Nors mūsų kp. nedidelė, tik apie 90 narių, bet tai parinktieji katalikų vaikai, už metų kelių kp. padidinsime iki 200 narių. Dabar yra 4 jaunimo draugijos ir kiekviena turi apie 100 narių, taigi ateity tikimės Vyčių kp. bus gana didelė. Jei pas mus vis reikalai eis taip sekmingai, kaip iki šiol, tai ir Nashuo's jaunimas išsaugės sudarys vieną didelę katalikišką jaunimo draugiją.

Ką Vyčiai nuveikė?

MARCELĖ MIKELIONIŪTĖ,

narė L. Vyčių 25 kp., įžymi vaidila ir buv. vaidinimų mokytoja. Taip pat koristė (alto). Visuomet uoliai dalyvauja kp. susirinkimuose ir kituose darbuose.

Daugiau už Nashuo's draugijas visas kruvon suėmus... Statė daug veikalų, rengė koncertų, balių, išvažiavimų, piknikų, įsitaisė svetainę, pianą ir savo beną, bazaro laike padarė virš \$500.00. Toks sekmingas Vyčių darbas patraukė daug ir neveikiančio mūsų jaunimo; daug pasitikėjimo kitų draugijų ir pačių tėvų. Ir šiemet rengiamės prie didelių darbų. Kaip tik atvažiuos vargonininkas, veikimas vėl atsinaujins.

Kitą kartą daugiau parašysim apie užsibrėžtą veikimą vasaros metu. Vytis.

WESTVILLE, ILL. Verbų sekmadienį vietos Vyčiai surengė vakarą-vaidinimą: "Ar esi čia, mano Jėzau?" Vaidino sekantieji: J. Rakauskas, J. Karpiūtė, broliai Jastrumskiai, V. Karalius, J. Vendelskas, T. Karužis, J. Markauskas ir A. Aponaitis. Visi vaidilos atliko roles kuogeriausiai. Publikos buvo pilna svetainė. Pelno liko pusėtinai.

Visose Velykų iškilmėse choras gražiai giedojo. Velykose po sumos visi ėjo pasveikinti dvasios vadą. Pastarasis visus gražiai priėmė.

Balandžio 20 d. laikytas susirinkimas. Prisirašė 3 naujos narės: O. Tarvidaitė, M. Vilkaitė ir B. Bielskaitė. Nusitarta tuoj rengti kitą vaidinimą parapijos naudai. Dabartinis kuopos išdininkas išvyko į Čikagą; jo vieton išrinktas kitas.

Balandžio 21 ir 22 d. vietos baseball'ininkai surengė "motion pictures." Pavyko gerai.

Balandžio 21 d. įvyko šio miestelio rinkimai į miesto valdybą. Miesto majoru liko lietuvis P. Latkauskas. "Police Magistrate" A. Aponaitis. "Village trustees," taip pat lietuviai. Garbė Westville'iečiams, turint visą lietuvišką miesto valdybą.

Koresp.

NEWARK, N. J. "A Victim of the Seal of Confession." Sunday evening, April 19, 1925, for the second time in as many years, Lodge 90 Harrison and Kearny presented "A Victim of the Seal of Confession," a five-act drama by John Tarvidas. In spite of a chilly rain the Blessed Trinity auditorium, Newark, N. J. was well filled by an interested and appreciative audience. This occasion was another proof of the remarkable dramatic ability of Lodge 90.

As Father Barry, Mr. J. Dabrowskas covered himself with glory by performing the leading and most difficult role most excellently. His emotional powers are great, indeed. Miss Mary Eckel very ably portrayed the character of Father Barry's aged mother, characterizing splendidly a mother's loyalty and love for her son. Mr. A. Stanulis as attorney for the defense of Father Barry, and Mr. M. Sedeckas as the prosecuting attorney shone brilliantly in the parts assigned to them. Their parts were very difficult and lengthy, calling into play every bit of eloquence they possessed.

Last, but not least, of the more important roles fell to Mr. Frank Karnella as villain Revot, sexton in the employ of Father Barry. Judging from his performance it seems there is no limit to his dramatic ability. For as Revot he was equally dramatic both, as a treacherous sexton, and as a confessed slayer. The remainder of the cast acquitted themselves with honor in minor, but essential roles.

Then again we cannot forget the time and patience put into this affair by our dramatic instructor, Mr. P. Odelis, whose coaching and directing proved a big factor in the successful presentation of the play.

Cast of the play:

Father Barry.....	J. Dabrowskas
Mother	M. Eckel
Revot	F. Karnella
Attorney for Defense.....	A. Stanulis
Prosecuting Attorney.....	M. Sedeckas
Pierre	A. Gerulis
Pierre's Son.....	A. Mack
Leon	V. Šimulunis
Witness	A. Donar
Judge	V. Mečonis
Court Clerk.....	P. Odelis
Officer	C. Nokroš
Jailer	F. Stasulonis
Attendant	M. Caspar
Boy	A. Caspar
Larron	P. Velevas

Jury, witnesses, policemen, etc.

To make the evening's program more complete the one-act comedy "A Song Without an End" was also staged. This ever entertaining comedy kept the audience in continuous outbursts of laughter.

Cast of Comedy:

Person seeking song without end.....	V. Mečonis
Witty Jew.....	P. Odelis
Two talented young women.....	V. Brown and U. Mankus
Two talented young men.....	F. Karnella and J. Stasulonis

Correspondent P. V.

Ivairenybės.

Muštinės del tikybos. Prancūzų užsienio reikalų ministris Herriot seime pasakė, kad katalikų tikyba esanti bankininkų prievolė. Nesocialistai atstovai taip užpyko del tokio tikybos įžeidimo, jog pašoko iš savo vietų ir puolė mušt socialistus ir laisvamanius. Kumščiais, kėdėmis ir, kas į rankas pateko, skaldė atstovai vieni kitams galvas. Pasiliejo kraujas. Dauguma atstovų buvo sužeisti.

Garbingas testamentas. Amerikoj mirė lietuvis kunigas Simonas Pautienius. Jis savo turta paliko Lietuvos studentams. Sąlygos pašalpai gaut nustatytos šitokios: studentas turi būt lietuvis, geras katalikas. "V."

Mūšis Pietuslavijos parlamente. Čia šiomis dienomis vėl kilo didžiausias mūšis. Serbų atstovai, užsigavę, kad kroatų atstovai vadino juos "ponai," bet ne "liaudies atstovai," puolė kalbėtoją mušti. Serbai paskubo gelbėti saviškį. Kilo didžiausias triukšmas. 15 minučių atstovai vienas kitą voliodami ant grindų mušė kuo galėdami. Kada policija išvaikė triukšmadarius, salėj buvo visuotina netvarka. Visur mėtėsi sulaužytos kedės, išbarstyti popieriai. Pirmininkas triukšmui kilus išbėgęs pasislėpė. Keli atstovai smarkiai apkulti, vieno akis išdurta, kitų drabužiai sudraskyta.

Vilkų šalis. Rusiją užplūdę vilkai. Jau esą vilkų papiauta 52,684 arkliai, 50,253 karvės, 25,070 kitų gyvulių ir 13,683 briedžių. Bolševikai tariasi kovot su vilkais kariuomenės pagalba ir nuodingomis dujomis. Mat, sušaudytųjų ir badu mirštančiųjų lavonai traukia į Rusiją visų kraštų vilkus. Vien per 1924 metų žiemą vilkai papiovė Rusijoje 130 tūkstančių galvijų.

"V."

Kaip prancūzai gerbia savo žuvusius. Liepos 14 d., Prancūzijos tautos šventėje, organizuojamas bėgimas su žibintais iš Verderno į Paryžių prie nežinomojo kareivio kapo. Bėgimuose dalyvaus geriausi Prancūzijos sportininkai.

Tą dieną iš Verderno tvirtovės, iš tos vietos, iš kur buvo iškastas nežinomas kareivis, neregis invalidas uždegs žibintą. Juos paims du bėgikai, iš kurių vienas atstovaus proviocija, antras Paryžių—bėgs į Paryžių. Per kiekvieną kilometrą žybtintus perduos kitiems bėgėjams ir jai prie kano tais žibintais du be kojų invalidai uždegs negestamą žibintuvą. Vėliau visi dalyvaus bėgimuose, darys prie kapo garbės sargybą.

"K."

AŠTUONERI METAI UŽVERSTAME RŪSYJE.

Netoli Vilniaus, kada 1915 m. rugsėjo mėn. rusų kariuomenė bėgo iš mūsų sostinės, buvo sprogdinamas didelis maisto sandėlis. Per patį sprogdinimą vienas kareivis įkrito į rūsį kur buvo laikomi produktai, ir buvo užverstas griuvėnėmis.

Pastaruoju metu, atstatant sandėlį, atidarė tą rūsį ir rado žmogų, kuris buvo ten išsėdėjęs ištisus aštuonerius metus. Tai buvo anas įkritęs per sprogdinimą kareivis. Visas jis buvo apaugęs plaukais, beveik aklas, be sąmonės, nieko nekalbėjo, nukritusiais skarmalais. Gulėjo jis kažkokiame šieno ir šiaudų lizde ir mato maistu, kurio buvo prikrautas rūsysis.

MEDIS 5,000 METŲ.

Seniausias žinomas gyvas medis, o podraug ir seniausia būtybė pasaulyje yra viena cipresa, augant Afrikos pietuose vietovėje Santa Maria del Tule. Mokslininkai

ir tyrėjai duoda šiam seniausiam medžiui, kurs skaitomas milžinu tarp saviškių, mažiausiai 5,000 metų.

1803 metais surado ją vokiečių gamtininkas Aleksandras v. Humboldtas, keliaudamas mokslo reikalais per atogražų Afriką ir sužinojo iš vietinių gyventojų idomia to medžio istorija.

Šio šimtmečio pradžioje vokiečių tyrėjas ir keliauninkas v. Šrenkas aplankė Meksiką ir nuvyko į Santa Maria del Tule pažiūrėti tą garsųjį medį. Šrenkas rado tą gilią senovės gyvą medį dar tebežaliuojantį ir turinti 10 metrų kamiene. Vietos kaimo vyresnysis neleido medžio grežti, kad galima būtų tiksliau jo amžius nustatyti, nes bijojo, kad tai galėtų medžiui pakenkti. Vienas tikrai žinoma—ši cipresa yra kur kas senesnė už Cheopso piramidę.

KODEL NEGALIMA GIMINĖMS TUOKTIS.

Kultūringi žmonės senai pastebėjo, kad artimų giminių tuokimasis neigiamai atsiliepia į būsiančias kartas, veda į išsigimimą ir visišką išnykimą nuo įvairių ligų. Šitai nuomonei patvirtinti amerikietis daktaras Meri patiekia nemaža duomenų iš savo patyrimo. 1797 m. jis pradėjo tyrinėti vieną amerikiečių pasiturinčių ūkininkų šeimą. Ji buvo gana gausi, vidutinio sveikumo. Pirmose genterkėse šešis kartus buvo sutuoktuvės. Tuoktasi artimų giminių—pusbrolių su pusseserėmis. Naujoji karta jau nebuvo tiek gausi. Jos tarpe pastebėta vienas mažaproty, o kiti mažai atsparūs ligoms. Mirtingumas šios kartos įvairaus amžiaus buvo keleriopai didesnis, negu kitų kartų, kilusių iš negiminingų sutuoktvių. Tokio didelio mirtingumo priežastis esanti ta, kad ekonominio ir socialinio gyvenimo sąlygų sudarytas bendras silpnumas paveldėjimo keliu persiduoda vaikams ir supranta, kaip vienodumas gemalinių vyro ir moters lastelių bendrumas.

"Tr."

Juokai.

Meiluzis (muzikas).—Mylimoji, iš kalbos su tavo tėvais aš neturiu jokios vilties...

Meiluzė.—Pats žinai, mylimasis, koki jie nemuzikalūs.

Mokytojas.—Pasakyk man, Nykštuk, kuriuos žinai ugniakalnius Sicilijoje.

Mokyns.—Elta—atsako drąsiai.

Mokytojas.—Gal Etna?

Mokyns.—Taip taip, Etna su Cicilija.

Mokytojas.—Pasakyk man, kodel ugniakalni is pradžios labai dunda?

Mokyns.—Nes šventoji Cicilija vargonais griežia.

REDAKCIJOS ATSAKAI.

J. Abraičiui. "Žiemos vakaras" ir tris paveikslėlius gavom.

Jonų Jonui. "Lietuvos Broliai Ūkininkai" tinka Lietuvos laikraščiams. Del kai kurių aplinkybių tokio "atsišaukimo" negalima spausdinti.

Vincui Silpnučiui. "Vargai norų neužtvenkia"—išsiuntėm "Darbininkui" (366 W. Broadway, So. Boston, Mass.).

P. Grigaičiui. Bendradarbiams "Vytis" siunčiamas dykai.

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBA.

- DVASIOS VADAS: Kun. Dr. Ig. Česaitis,
4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
- PIRMININKAS: stud. juristas Mikas Bagdonas,
717 West 18th St., Chicago, Ill.
- VICE-PIRMIN.: juristas P. Daužvardis,
366 Broadway, So. Boston, Mass.
- VICE-PIRMIN.: Mok. Ona Pikučiūtė,
315 — 4th Ave., Homestead, Pa.
- RAŠTININKAS: Pranas L. Savickas,
726 West 18th Street, Chicago, Ill.
- IŽDININKAS: Ant. Valonis,
2201 West. 22nd St., Chicago, Ill.
- “VYTIES” REDAKTORIUS ir ADMINISTRATORIUS:
Matas Zujus, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.
- LEGALIS PATARĖJAS: Adv. Balyš, Mastauskas,
2201 West 22nd St., Chicago, Ill.
- DAKTARAS KVOTĖJAS: Dr. S. A. Brenza,
4608 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.
- IŽDO GLOBĖJAI:
- A. Rubliauskaitė, 309 So. Kildare Ave., Chicago, Ill.
J. Grėbliūnas, 144 E. 4th Ave., Homestead, Pa.
J. Gedminaitė, 1800 So. 11th St., Springfield, Ill.
- SPORTO ORGANIZATORIUS: Pr. J. Paliulis,
1645 Wabansia Ave., Chicago, Ill.
- REVIZIJOS KOMISIJA:
- Kun. P. Vaitukaitis, 717 W. 18th St., Chicago, Ill.
P. Paliulis, 1645 Wabansia Ave., Chicago, Ill.
A. Panavas, 3259 W. 65th St., Chicago, Ill.
P. A. Sedemka, 6340 So. Albany Ave., Chicago, Ill.
St. Šimulis, 726 W. 18th St., Chicago, Ill.
- LITERATINĖ KOMISIJA:
- Vikt. Mikaitis, St. Francis Seminary, St. Francis, Wis.
Ap. Staškaitė, 43 Dean St., Norwood, Mass.
P. Česonulis, 1624 Bellevue Ave., Youngstown, Ohio.
Kun. F. V. Strakauskas, 50 W. Sixth St., So. Boston, Mass.
J. Tamošaitis, Teacher College Box 183,
Columbia University, N. Y.

SPAUSTUVĖS VEDĖJAS: Vincas Rūkštalis,
4736 S. Wood St., Chicago, Ill.

LIETUVOS VYČIŲ N. A. APSKRITYS

- KUN. P. JURAS, Dvasios vadas,
94 Bradford Street, Lawrence, Mass.
- V. T. SAVICKAS, Pirmininkas,
427 E. Seventh Street, South Boston, Mass.
- V. MEDONIS, Vice-pirmininkas,
140 Bowen Street, South Boston, Mass.
- O. RUGENIŪTĖ, Iždo Globėja,
Worcester, Mass.
- A. ŠLUŽIŪTĖ, Raštininkė,
29 Montebello Road, Jamaica Plain, Mass.
- J. VINCIŪNAS, Iždininkas,
73 Webster Avenue, Cambridge, Mass.
- I. DAUKŠTAITĖ, Iždo Globėja,
Montello, Mass.

Skaitykit ir Platinkit Sekančius Laidraščius:

“DRAUGA”

“Draugas” eina kasdien.
“Draugas” paduoda daug naujausių žinių.
“Draugo” kaina visam pasaulyje \$6.00. Adresas.
“DRAUGAS” PUBL.,
2334 South Oakley Avenue, CHICAGO, ILL.

“DARBININKA”

L. D. Sąjungos organą
“Darbininkas” eina tris kartus į savaitę.
Kaina metams \$4.50
Užsieny metams \$5.50
Adresas:

“DARBININKAS”
366 Broadway, BOSTON 27, MASS.

“GARSA”

S. L. R. K. A. organą
Eina kartą į savaitę. Jame galima rasti daug žinių apie
įsirašymą į įvairius Susivienijimo skyrius.
Kaina metams (Amerikoje) \$2.00
Kaina metams (užsieny) \$3.00

“GARSAS”
222 South 9th Street, BROOKLYN, N. Y.

“LAIVA”

Eina kartą į savaitę. Jame rašoma vien apie tikėjimo ir
ir doros dalykus.
Kaina metams \$1.50
Kaina užsieny metams \$2.00
Adresas:

“LAIVAS”
2334 So. Oakley Avenue, CHICAGO, ILL.

“MOTERŲ DIRVA”

A. L. R. K. Mot. S-gos organą
Eina kartą į mėnesį.
Kaina metams (Amerikoje) \$2.50
Kaina metams (Užsienyje) \$3.00

“MOTERŲ DIRVA”
2151 W. 22nd Street, CHICAGO, ILL.

KURIS LAIKRAŠTIS PASIRINKTI 1925 MET.?

KAS NORI RASTI rimto turinio straipsnių apie
Lietuvos politiką, ekonomiką, kultūros ir vi-
suomenės gyvenimą, įvairiausių žinių, rimtų
objektingų atsiliepimų ir straipsnių apie me-
no pasaulį,

KAM SVARBU — o juk visiems svarbu — žinoti
visi privalomieji Vyriausybės įsakymai, visų
draugijų, mokyklų, teatrų ir kitų įstaigų pra-
nešimai, taip pat įdomios visos Lietuvos teis-
mų bylos ir žinios iš Lietuvos gyvenimo,

KAS MAŽOKA TURI LITŲ ir neištesa kitų dien-
raščių užsisakyti, o nori turėti nepartinį vals-
tybės ir tautinės minties rimčiausią ir pigiau-
sį dienraštį —

TAS, BE ABEJO, PASIRINKS TIK

“LIETUVA”

IR ŠTAI DEL KO: “Lietuvoje” rašo įžymiausi Lie-
tuvos darbuotojai, politikai, ekonomistai, vi-
suomenininkai, mokslo vyrai, literatai, meni-
nininkai ir kiti. Jų vardas visai Lietuvai yra
žinomas ir todėl žymėti pavardžių eilėn nėra
reikalo.

UŽSAKYMUS ir skelbimus su pinigais siųskite šiuo
adresu: Kaunas, Kanto g-vė 14 “Lietuvos”
Administracijai.